

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi

* Sayı 176

* Haziran 2013

* Fiyatı: 2 TL

* ISSN: 1302-7506

**Devrimci çizgide
sebat et,
devrimci çizgiyi
yeniden üret!**

İÇİNDEKİLER

İsyan	1-4	Kolektifin Sesi	16-17
Özgür Okul	5	DOSYA	18-27
Forum	7	Taksim Protestoları	28-29
Denge Ciwanan	9		

... UMUT YAYIMCILIK'TAN ÇIKAN YAYINLAR ...

ÇIKTI

Basıma hazırlanan "Felsefe Bir Sır Değildir" isimli kitabımıza irtibat bürolarından ulaşabilirsiniz.

Yayıncı
sürelisi

Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.

İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30

Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN

Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok,

No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34

e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02

Ankara: Sağlık Mh. Sağlık 1 Sk. Torun Ap. 19/9 Sıhhiye/Çankaya
Tel: 0 312 433 10 23

İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 445 16 15

Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18

Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel,
Tel: (0224) 224 09 98

Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz
Tel: (0324) 232 10 60

Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Yıldızlar İşhanı Kat: 3 No: 17
Tel: (0428) 212 27 50

Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 85 01
Faks: 0049 203 40 69 16

Kürt meselesinde güncel gelişmeler ve görevlerimiz

Halkların mücadeleleri bir yanda gelişirken, bütün devrimlerin ön şartı olan objektif şartlar, geçen süreyle birlikte olgunlaşmaktadır. Bu öyle bir net görüntü oluşturuyor ki, safını ezilen halklardan yana almış herkes açısından sistemin çatırdamaya başladığı çok net bir şekilde görülmektedir.

Emperyalist-kapitalist sistemin krizi artık emperyalist burjuvaziyi gerçekleri gizleyememe noktasına götürmektedir. Burjuvazinin gizleyemediği gerçeklik ise sistemin toplumsal sorunlara çözüm bulma kapasitesinin zayıflamaya başlamasıdır. Genel krizin, mali ve sanayi krizle içiçe geçtiği şartlarda bir yandan emperyalistler arası çelişkiler her geçen gün artarken, öte yandan da yaşanan toplumsal çelişkileri sistem içerisinde tutma noktaları zayıflamaktadır.

Neo-liberal politikalar sonucu son 30 yılda dünya halkları büyük bir sefalet içerisinde yaşamaya mahkum edilirken, bunun karşı taraftaki yansıması olarak dünya halklarının öfkesi her geçen zaman diliminde artıyor. **Devrimci durumun daha fazla gelişmeye başladığı bir dönemin içerisindeyiz.** Halkların mücadeleleri bir yanda gelişirken, bütün devrimlerin ön şartı olan objektif şartlar, geçen süreyle birlikte olgunlaşmaktadır. Bu öyle bir net görüntü oluşturuyor ki, safını ezilen halklardan yana almış herkes açısından sistemin çatırdamaya başladığı çok net bir şekilde görülmektedir.

Bu görüntü ülkemizde de yansıması bulunmaktadır. Krizin derinleşmesi, emperyalistler arasındaki kutupların

gerilimi, bölgeyi büyük bir krizin içerisine sokmuş durumdadır. Türk egemen sınıfları hayalini kurdukları bölgesel liderliği gerçekleştirebilmek için son bir umut Kürt meselesi üzerine yoğunlaşmaya çalışıyor. ABD emperyalizminin bölgedeki taşeronlarından birisi olan TC'nin kendisine verilen rolü oynayabilmesi de ancak bu meselenin "çözülmesiyle" mümkün olduğu açığa çıkmaktadır. **Suriye bataklığında umduğunu bulamayan, erken hamle yapmasının bedelini ödemek üzere olan Türk egemen sınıfları açısından soluklanmak, daha ileri adımlar atabilmek açısından Kürt sorunu mümkün olan en az kayıpla, bir şekilde çözümlenmelidir.** Ancak çözüm süreci, öncesi benzer dönemlerde de görülebileceği gibi (dahası bu süreç de tasfiye sürecinin bir parçası olabilir, bunu zaman gösterecektir) ciddi bir gerilime yol açmakta, Kürt halkının ulusal mücadelesini ivmelendirmektedir. Geçtiğimiz süreci bir bütün değerlendirdiğimizde ülkemizdeki sınıf mücadelesinin üzerinden yükselebileceği çelişkinin büyük oranda Kürt meselesinden bağımsız olmadığı görülmektedir. Nitekim önümüzdeki süreçte de bunun bütün yönlerini göreceğiz.

Devrimci bir gençlik mücadelesi için Kürt sorununa daha fazla yüklenelim

Kürt halkının egemenlerle yaşamış olduğu ulusal talepli çelişkileri (yanlış anlaşılmasın ulusal çelişkiyi sadece Kürt halkının çelişkisi olarak görmüyoruz), demokratik halk devrimi mücadelesinde önemli bir yerde durmaktadır. Bunun üzerinden atlanılarak devrimci bir mücadelenin örülebileceğini düşünmek gerçeklerle alay etmekten başka bir anlama gelmiyor. Sınıf mücadelesi, ezilenlerin egemen sınıflarla yaşamış olduğu çelişkilerin bütününe kapsar. Bu çelişkiler içerisinde

bazıları daha fazla ön plana çıkararak, ezilenlerin hangi noktada daha duyarlı olduklarını, hangi noktalarda harekete geçtiklerini göstermesi bakımından önemlidir. Kürt halkının Türk egemenleriyle çelişkilerindeki ulusal çelişkinin daha belirgin bir şekilde öne çıkmasının coğrafi, tarihsel vb. bir dizi nedeni vardır. Ancak bu bir dizi neden bir şeyi çok net bir şekilde göstermektedir ki; Kürt halkının sistemle olan çelişkilerinde ulusal talepleri oldukça belirgindir.

Devrim perspektifimizin bozkırın kuru olan yerinden tutuşturulması üzerine kurulu olduğunu düşündüğümüzde Kürt meselesi bizim açımızdan bir yerde durmaktadır. Bozkırın kuru olduğu bölgelerin Kürt bölgesi olduğunu düşündüğümüzde, kitlelerin sistemle olan çelişkileri bizim için de öncelikli olmak zorundadır. Bu anlamıyla önemli olan sınıfsal mücadele olarak ifade ettiğimiz kitlelerin sistemle olan çelişkilerine doğru bir program ve doğru bir önderlik temelinde, devrim mücadelesiyle sentezleyebilmektir. Bunu gerçekleştirebilmenin de yolu ulusal çelişkilere yoğunlaşmak, Kürt halkının demokratik içerikli ulusal taleplerini kazanmalarına “yardımcı” olmaktır.

Ancak bu konu üzerinde güncel gelişmelerin kökenini de açığa çıkarmak gibi bir görevimiz vardır. Kürt hareketinin yürütmüş olduğu silahlı mücadele, Türk egemenleri cephesinde geleneksel politikalarında bir değişim göstermek zorunda bırakmıştır. Kürt ulusunun yok sayılmasından, hareketi tasfiye etmeye uğraşmaya kadar bir dizi politika Türk egemenlerini bir çıkmaza sürüklemiştir. Geline aşamada egemenlerin başka çaresinin kalmadığı vurgulanabilir. Yani egemen sınıfların Kürt meselesini “çözmeden” ABD emperyalizminin çizdiği bölgesel liderliği oynamasının mümkünatı yoktur.

Türk egemenleri çaresiz durumdadır

Egemenler durduk yere Kürt hareketiyle anlaşma yoluna gitmiyor. Bunun belli başlı nedenleri vardır. Kürt ulusunun dört bölgedeki varlığı ve buralarda yürütülen mücadelelerin sonucu olarak, Kürtlerin bölge denklemindeki yeri, eskisine nazaran daha belirgin bir hale gelmiştir. Bölgeye liderlik rüyası gören Türk egemenlerin kendi içerisinde de bu sorunu belirli bir çözüme kavuşturmadan bölgeye liderlik etmesi imkansızdır.

Kürt hareketinin gelişimi karşısında her yolu deneyen egemenler askeri ve politik bütün mücadelelerinde toplamda aşağıya düşen ivme karşısında sorun kendi açısından daha “kötü” noktalara gitmeden sorunu çözmek istemektedir.

Burada devletin sorunu çözmek istediğini vurgularken ayrıntıya girmemiz gerekmektedir. Türk devletinin sorunun

çözebilecek bir yapısının olduğunu düşünmüyoruz. Nitekim devlet açısından sorun Kürtlerin ulusal taleplerinin karşılanması değil, “PKK sorununun” çözülmesidir. Bunun içinde Kürt hareketinin silah bırakması devletin çözümden anlamadığıdır. Yürütülen “müzakereler” de devlet açısından bu anlama gelmektedir. Bunu yerine getirebilmek için de mümkün olan en az tavizi verme yoluna gidecektir. Kaldı ki bu durum zaten çözümsüzlüğün başka türlü bir ifadesidir. Bunun için de devlet bu sorunu çözmek istiyor derken kastımız da budur.

Kürt hareketinin yönelmiş olduğu güzergah bizim açımızdan yeni bir güzergah olmadığı gibi şaşırtıcı da değildir. Uzun bir dönemdir reformcu bir çizgide ilerleyen Kürt hareketinin, ulusal eşitsizliği azaltmaya dair her mücadelesi, kazanımının anlamı faşizmde belirli çözülmeye yol açmasıdır. **Fa ist sistemden kopartılan her kazanımın da sınıf mücadelesindeki de eri paha biçilemezdir.** Reformlar yoluyla belirli kazanımların elde edilmesi, mevcut gidişatta faşizmin bu konuya yaklaşımında belirli bir çözüme yaratacaktır. Ancak bir de çelişkinin öteki tarafı vardır ki aynı zamanda bu süreç faşizmin kendisini yeniden düzenleyeceği bir dönemdir. Ve çelişkiye rengini veren, sistemin esaslı özelliklerinde bir değişme olmayacağından kaynaklı, belirli çözümler olasılıklarına karşı esasta faşizmin yeniden restorasyonu olacaktır. Bu anlamda

sistemde esaslı bir değişim yaşanmayacaktır. Kaldı ki yürütölen “müzakerelerin” nasıl sonuçlanacağı da belli değildir. Faşizmin atmak istediği geri adımların Kürt hareketini ikna edememesi koşullarında yeniden silahlı mücadelenin hareketin gündemine girmesi mümkündür. Yani Kürt hareketi, kendilerinin de ifade ettiği gibi sadece silahlı güçlerini geri çekmiştir. Süreç silah bırakma noktasına gitmemiştir. Gelecek için kehanette bulunmak da doğru olmayacaktır. Süreç Kürt hareketinin silahları bırakabileceği bir sürece doğru evrilebileceği gibi tersi de gerçekleşebilir. Ancak Türk egemenlerinin yönelimlerdeki değişikliğin nedenleri arasında esas payı Kürt hareketinin yürütmüş olduğu silahlı mücadele karşısında (tüm reformist içeriğine karşın) egemenlerin çaresiz kalışına verilmelidir. Yani faşist devlet, Kürt meselesinde faşist niteliğinde esaslı bir değişim yaşanmadan geri adımlar atacağı bir döneme giriyoruz.

Zaten bundan daha fazlasını beklemek de hayalcilikten öte bir anlam taşımayacaktır. Türk devletinin örgütlenme niteliği, demokratik kanalların sürekli bir şekilde kapalı kalmasına yol açıyor. En ufak bir demokratik talep için bile meşru, fiili mücadelenin içinden geçmek gerektiği bu ülkenin ilerici, demokrat insanları tarafından biliniyor. Devletin bu yapısı, sorunun çözümünü burjuva demokratik manada bile imkansız kılıyor. Meselenin özlü çözümünün proletarya önderliğinde yürütölecek olan yeni demokrasi mücadlesi içerisinde çözüleceğini bir kez daha görmemiz gerekiyor.

Burada proletaryanın önderliğinde, demokratik mücadelenin örgütlenmesi meselesi üzerinde kısaca da olsa durmamız gerekiyor. Sadece kendimizin çalıp oynayacağı politikalarla proletaryanın önderliğinde demokratik mücadele yürütölemez. Aksine kendi politikalarımızın geniş kitlelerce benimsenmesi gerekir ki proletaryanın önderliği meselesi yerine getirilebilsin. Ancak bu da gelişen süreçlere doğrudan katılımla mümkün olabilir? Kenarda bekleyerek, kollarımızı kavuşturarak, önderlik meselesinin yerine getirilemeyeceğini görmemiz gerekiyor.

Ulusal eşitsizliğin azaltılması kötü değil iyidir

Ulusal meselede belirli reformların yapılmasını kötü bir olgu olarak görmemeliyiz. Aksine bizlerin demokratik hakların geliştirilmesi için mücadele ediyoruz. Eğer bir süreç eskisine nazaran daha olumlu bir noktaya ulaşıyorsa, bu bir yönüyle sevindirici bir şeydir. Bizler demokratik hakların kazanılmasının devrimci mücadelenin daha güçlü yükseleceği bir zemin hazırladığı görüşünü savunuyoruz.

Ancak bizlerin bu konudaki ufku, kesinlikle ulusal

eşitsizliğin azaltılmasıyla sınırlı değildir. Bizlerin ufku, bu sorunu kökeninden çözecek bir derinliğe sahiptir. Doğallığında da bu sorun karşısında ikili bir görevimiz bulunmaktadır.

Kürt meselesinde, ulusal hareketin demokratik içeriğine sahip her türlü talebini kayıtsız şartsız destekleyeceğimiz biliniyor. Bu, ulusal hareketlerin demokratik içeriğinin sahiplenilmesi, desteklenmesiyle alakalıdır. Hatta meselenin özü ulusal hareketin kendisi değil, Kürt halkının demokratik içerikli ulusal taleplerinin sahiplenilmesi, desteklenmesiyle alakalıdır.

Bu tavrımız bundan önceki süreç için geçerli olduğu gibi, bundan sonraki süreç açısından da geçerli olacaktır. Ancak ulusal hareketin girmiş olduğu son sürecin, mücadeleyi geliştirecek bir özellik taşımadığını düşünöyoruz. Egemenlerin mümkün olan en az tavırla bu süreci sonlandıracağı bizim açımızdan şaşırtıcı değildir. Hatta öngörümüz bunun üzerine kuruludur. Geline aşamaya Kürt hareketi silahlı mücadelenin kazanımlarıyla gelmiş bulunmaktadır. Sistemin gediklerinden sızma çabasının ürünü olarak silahlı güçlerin çekilmesi, sürecin silahların bırakılmaya kadar götürölebileceği perspektifi aynı zamanda Kürt hareketinin tasfiye olması tehlikesini de içerisinde barındırıyor. Daha ileri gidilebilecek bir noktadan daha geriye doğru çubuğu bükmenin Kürt halkının ulusal talepli mücadelesine katkısının olmayacağını düşünöyoruz. Her ne kadar belirli adımların göreceli bir iyileştirmeye yol açsa da, daha büyük bir kazanımdan vazgeçerek bunların kabul edilmesinin desteklenecek bir yönü bulunmuyor.

Bunların sürece dair geçmişten günümüze gelen eleştirilerimiz olduğu bilinen bir gerçektir. Ancak buradaki eleştirilerden yola çıkarak abartılı tespitler yapmanın yürütölecek mücadeleye bir katkısının olmadığının altını çizmek gerekiyor. Süreci abartılı bir şekilde teslimiyetle, ihanetle açıklama tutumları gerçeklere pek uymamaktadır. Bunu doğrulayacak kanıtlardan süreç yoksun. Elbette bunun nüvelerini görebiliyoruz, ancak zaten reformcu bir çizgide ilerleyen bir harekette her zaman için bu zemin vardır. Dahası tarihsel tecrübelerle de sabittir ki bir çok devrimci, komünist hareket de süreç içerisinde reformculuğa savrulmuş ya da teslimiyet bayrağını çekebilmiştir. Ancak bünyedeki nüvelerin, harekete rengini verdiğini ifade etmek, dediğimiz gibi somut koşullarla bağdaşmamaktadır.

Ulusal eşitsizliğin ortadan kaldırılması için devrimci bir zeminde mücadeleyi yükseltelim

Bununla birlikte okun sivri ucunu her zaman için egemenlere çevirmemiz gerekmektedir. Bu sınıfsal

pozisyonumuzun doğal bir yansımasıdır. En nihayetinde bir tarafın düşmanı temsil ettiği, öte tarafın dost saflarda bulunmasının gereğidir bu aynı zamanda. Devletin bu süreçteki bütün çelişkileri üzerinden kitle çalışmaları yürütmek, herkesten önce bizim görevimiz olduğunun altını çizmek gerekiyor. Aynı zamanda Kürt hareketinin süreç içerisinde demokratik içerikli bütün politikaların aktif ya da pasif bir şekilde (somut koşullar hangisini gerektiriyorsa) ancak kayıtsız şartsız desteklememek büyük bir hata olacaktır. Böylesi bir hatanın yükseldiği zeminin şovenizmle alakalı olduğunu görmeliyiz.

Yukarıdaki vurgularımız da destekleme görevini içeren bir mahiyettedir. Ancak bizim esas görevimiz/politikalarımız destekleme üzerine kurulu olamaz. Eğer ulusal meselenin esasta çözümünün demokratik halk devrimiyle alakalı olduğunu düşünüyorsak, Kürt sorunu her şeyden önce bizim sorunumuz olduğunu da görmemiz gerekiyor. Bunun içinde ulusal eşitsizliğe başkaldıran, devrimci bir zeminde duran politik bir hat benimsememiz gerekiyor. Kürtlerin ayrı bir devlet kurma hakkının tanınmadan, ulusal eşitsizliğinin giderilemeyeceğini görmemiz gerekiyor. Ancak ayrı bir devlet kurma hakkını hem teorik düzlemde, genel politikalar çerçevesinde savunmalıyız hem de güncel zeminde bunu vurgulayabilmeliyiz. Bunun için de Kürt halk gençliğiyle temas eden bütün çalışmalarımızda, devletin güncel politikaları ve söylemleri üzerinden ulusal eşitsizliğe karşı çıkan, bunun üzerinden dinamik ve aktif bir kitle çalışması örgütleyen, bu kitle çalışmalarını eylemsel bir hatla birleştiren bir pratik süreç bizleri beklemektedir.

Bizim belki de en çok zorlandığımız noktadan bahsediyoruz. Ulusal sorunu kendi sorunumuz olarak görüyorsak, bu alana dair somut politikalar belirlememiz gerekiyor. Etki gücümüzün zayıflığı kesinlikle pasif kalmamızın bir bahanesi olmadığı gibi, daha fazla çalışmanın da en büyük nedenidir. Devletin güncel bütün söylemlerinden yola çıkarak, ulusal eşitsizliğe karşı aktif ve dinamik bir kitle faaliyeti ve bu faaliyetin arka fonunda kürtlerin ayrı bir devlet kurma hakkının tanınması olacak şekilde sistematik, düzenli bir kitle faaliyeti yürütmek gerekiyor.

Bu politik süreç aynı zamanda Kürt olmayanlardaki şovenizmle hesaplaşabilmek, arınabilmek ve arındırabilmek açısından bu kesimlerin ulusal hak eşitliğini tanıması için de mücadele etmemiz gerekmektedir.

Bu politik süreç sadece Kürt halk gençliğiyle temas ettiğimiz noktalar açısından değil, aynı zamanda Kürt olmayanlardaki şovenizmle hesaplaşabilmek, arınabilmek ve arındırabilmek açısından bu kesimlerin ulusal hak eşitliğini tanıması için de mücadele etmemiz gerekmektedir.

Bu noktada şöylesi bir kafa karışıklığı kendisini göstermektedir. Örneğin üniversitelerde egemenlerin eğitim politikalarına karşı halk gençliğinin örgütlenmesini bunun karşısına koyulabiliyor. Bunun önüne geçmemiz gerekiyor. Yine aynı örnekten yola çıkarsak üniversite çalışmalarında devletin eğitim politikaları ve Kürt politikalarına karşı iki ayaklı bir mücadeleyi her yerde ama istisnasız her yerde örgütlemeliyiz. Bunlardan birisinin daha ağırlıklı yer alma meselesi de bulunduğumuz alandaki kitlelerin çelişkilerinin yoğunluğuyla alakalı olacaktır. Yoksa her iki politikayı da aynı düzlemde, aynı yoğunlukta ele almayı savunmuyoruz.

Kabaca sıralayacak olursak;

Birinci olarak, müzakere sürecinin bizim açımızdan desteklenecek bir yönü bulunmamaktadır.

İkinci olarak, önümüzdeki süreçte ulusal eksenli mücadelenin bütün demokratik içeriğinin kayıtsız şartsız pratik bir tutum olarak desteklenmesi önemli görevimizdir.

Üçüncü olarak, en önemli görevimizin, Kürt sorunu aynı zamanda YDG'nin sorunudur, doğallığında da ulusal eşitsizliğin ortadan kaldırılmasına karşı devrimci bir mücadele örgütlemek olduğunu görmeliyiz.

(*) Kürt sorununun geldiği aşama, ülkede siyaset yapan her örgütlenmenin üzerinde durmak zorunda olduğu noktaya gelmiştir. Kürt halkının ulusal talepli mücadeleye katılım düzeyi, Türk egemenlerinin temel meselesi haline getirmede ve halka yönelik saldırılarda önceliğini ve gücünü esasta bu meseleye ayırmaktadır. Bu durum bile başlı başına bu meseleyle ilişkilenebilir için nedenken, yukarıdaki vurgumuz bizim devrim perspektifimizle örtüşen noktasından kaynaklı bizim için anlamını daha derinliklidir.

Ö
Z
G
Ü
RO
K
U
L

Gençlik için geleceksizliğe giden yol!

Geleceksizliğe giden yolda; “geleceği umut ederek”, yıllarımızı verdiğimiz “eğitimde” bir dönemin daha sonuna geldik. Tabii ki “son” derken; daha çetrefilli daha sıkıntılı sürecek yıllar da bizi beklemektedir. Onlarca, yüzlerce sınava girerek, geçirdiğimiz 12 yılımızı YGS ve en sonuncusu olan LYS sınavıyla taçlandırarak; lise dönemimizi finale götürmüş olacağız! Bugün finale gelirken; arkamıza dönüp bakmadan edemeyiz: “12 yıllık eğitim bize ne verdi?”, “bizden neyi aldı?”, “veya bundan sonraki süreçte ne olacak?”, “gerçekten de gelecek umudu var mı?” gibi sorular ister istemez kafamızın bir köşesinde beynimizi kemirmektedir ve bizi sorgulamaya-tartışmaya sürüklemektedir...

İlk sorunun yanıtıyla başlayalım: Şöyle 12 yılı incelediğimiz de okuma yazmadan başka hiçbir şey vermediğini görmekteyiz. Bilimden uzak, ezbere dayalı, buram buram şovenizm kokan, sahte tarihle dolu olan eğitim egemenlerin çıkarlarına hizmet etmekten başka hiçbir işe yaramamaktadır. Kısacası buradan; liseliler olarak eğitim sistemine vereceğimiz not; on üzerinden sıfırdır!

Bizden ne aldı sorusuna gelince; bizden ne almadı ki diye biliriz! Bizi ve ailelerimizi yıllarca maddi-manevi ve psikolojik yönde yıpratın eğitim sistemi; geleceğimizi, gençliğimizi çaldı/çalmaktadır. Egemen sistemde yaşamını sürdürmeye çalışan işçi ve emekçiler yani ezilen sınıflar, tarih boyunca; egemenler tarafından ezilmiş, sömürülmüş ve katledilmiştir.

Bizler işçi ve emekçi çocukları yani ezilen sınıf gençleri (halk gençliği) olarak; onlar için hem tehdit hem de sömürü aracı olmuşuzdur. Bundan kaynaklı her zaman bizi baskı altında tutmakta ve hayatımızın her alanını rant alanı olarak değerlendirmektedirler. Eğitim hayatımız da bunun bir parçasıdır. Eğitim sistemleriyle bize kurtuluşun yolunu göstermeye çalışılmaktadır.

Bireysel kurtuluş yoluyla yani bozuk eğitim sistemleriyle bizi asosyalleşiren, apolitikleşiren, toplumsal sorunlardan uzak tutmaya çalışan ve bizi robotlaştıran egemenler, ailelerimizi de kirli politikalarına dahil etmeye çalışmaktadırlar. Yani gençliğimizin güzel yıllarını test kitapları üzerinde geçirmemizi hedef-

lemektedirler. Ünümüze koydukları sınavlar bunların bir aracıdır...

Bundan sonra ki süre aynı şekil devam etmektedir. Bunu çevremizde ki insanlardan görmekteyiz. Üniversitede aynı sömürü ve geleceksizlik politikaları sürdürülmektedir. Zaten üniversitelerin hali de ortadadır. Burjuva-feodal medya bile saklamakta sıkıntı çekmektedir. Aynı sınavlar devam etmektedir. Üniversite bittikten sonra iş bulma olanakları yok. Açıkta kalan binlerce kamu görevlisi veya üniversitede mezun olup da açıkta kalan binlerce, milyonlarca insan bulunmaktadır. Bazıları fabrikalarda 800 TL asgari ücretle çalışır. Bazıları esnaf olur veya serbest alanda geçimini sağlamak için farklı bir iş yapar. Kamu görevlisi olanları durumu ortadadır. Karın tokluğuna yaşamaktadırlar. Binlerce gençte bundan kaynaklı intihar etmiştir...

Tablo böyleyken bozuk eğitim sisteminden gelecek için bir umut beklenebilir mi? Tabii ki beklenemez. Geleceğimizi yaptıkları sınavlarla belirleyen egemenler bizleri bireysel kurtuluş yoluna sürüklemektedirler. Sıra arkadaşımızla, kardeşimizle yarışarak bizlerin tamamıyla sınavlara ve sınavlarda rakiplerimizi geçmeye dönük eğitime çalışmaktadırlar. En son üniversiteye geçiş sınavı olan YGS ve LYS sistemi getirildi. Bunlardan ayrı ayrı kar elde ederken; bunları da alanlara bölüp daha fazla cep doldurmaya başladılar. Tabii ki dershanelere ve test kitaplarına ödediğimiz paralar da ayrı bir yer de durmaktadır!

Parası olan okur, olmayan ise okumaz! Ve öğrenciler üzerinde oluşan sınav stresleri de onlarca öğrencinin canını aldı. Dershane parası ödemeyen öğrenci ya da aileler ya intihar eder ya da tutuklanır! En son YGS sınavında kap krizi geçirenleri, intihar edenleri hepimiz medya da gördük.

Hal böyleyken Lenin yoldaşın “Ne yapmalı?” sözü bizim yolumuzu çizmemizde rehber olmaktadır. Bireysel kurtuluşu değil, toplumsal kurtuluşu hedeflemeliyiz. Sisteme yedeklenmeyi değil, sisteme başkaldırmayı amaçlamalıyız. Kısacası ilk amacımız örgütlü bir birey olmalıdır. Bir kişiyse yenilirsin ama on, yüz, bin oldun mu yenilmen zor yenmen kolay olur

Cebeci'de son dönemde artan soruşturmalara dair...

Son yıllarda Ankara Üniversitesi yönetiminin Dil Tarih Coğrafya Fakültesi öğrencilerine yönelik soruşturma, ceza saldırısı geldiğimiz aşamada devlet açısından oldukça olumlu bir tablo yaratmış durumda. Devrimci, ilerici ve de örgütlü faaliyet yürüten öğrenciler soruşturma ve cezalarla neredeyse okula dönemeyecek hale getirilirken; DTCF'deki öğrenci gençlik faaliyeti de -hele de fakültenin geçmişi, önemi düşünüldüğünde- ciddi bir kan kaybı yaşamış ve yaşamaya devam etmektedir.

DTCF'ninkiyle mutlaka ki farklılaşan dinamikleri barındırmakla beraber, benzer bir süreci de Cebeci Kampüsü yaşamaktadır. Yeni Akit gazetesinin; ODTÜ'de Tayyip Erdoğan'ın geldiği gün ve ertesinde yaşanan eylemler ülke gündemini sarmışken "ODTÜ'ye değil, Cebeci'ye bak" minvalinde yaptığı haberlerle kampüs hedef gösterilmeye başlanmıştı. İletişim Fakültesi kantinindeki gençlik örgütlerinin afişlerinin kimseler yokken Akit'in muhabirleri ya da muhabirleri tarafından çekilerek "terör" faaliyetine kanıt gösterilmesi, demokrat akademisyelerin manşetten haberlerle karalanması ve kantin tayfası diye tabir edilen fakültenin devrimci, yurtsever, ilerici öğrencilerinin faaliyetlerine karşı üniversite yönetimini harekete geçmeye çağıran yazılarıyla desteklenen süreç; bugün kampüsümüzde soruşturmalar ve de en kötüsü soruşturmaların doğal bir hal almasıyla karşılığını bulmaktadır. Süreç DTCF'ye benzemektedir, çünkü Cebeci'de öğrenci gençlik mücadelesine soruşturma ve cezalarla kan kaybı yaşatılmak istenmektedir.

Soruşturma açılan olayların; yemekhane eylemleri, Newroz-8 Mart kutlamaları, 16 Mart Halepçe ve Beyazıt katliamlarının protestoları, anti-faşist eylemler, polis saldırısı sonucu kampüsün savaş alanına döndüğü olaylar olduğu düşünüldüğünde ve biraz üzerine düşünüldüğünde durumun ne kadar vahim olduğu görülecektir. Öğrencilerin hakları ve talepleri için herhangi bir şey yapmaları, bunun için mücadele etmeleri ve de bu sürece her zamankinden daha fazla kişinin

katılması ya da süreci desteklemesinin devlet tarafından bir tehdit yarattığı açıktır. (Bkz. Yemekhane eylemleri) Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nın her yerinde Newroz kutlamalarında açılmış olan "Öcalan'a Özgürlük, Kürdistan'a Statü" şiarlı pankartın "bahane" edilmesiyle yapılan ve kampüsü santim santim gaza boğan, yaralılar ve rahatsızlık geçirenler için gelen ambulansları dahi şantaj olarak kullanıp okula girmesine izin vermeyen azgın polis saldırısı ve "ceplerindeki" bıçakları öğrenciler üzerinde kullanmaktan geri durmayan ÖGB terörü soruşturmalarla meşrulaştırılmak istenmektedir. (Ayrıca polisin ambulansların okula girmesini engellemesini, soruşturma kağıtlarında öğrencilerin engellediğini gösterecek kadar pervasızlaştığını belirtmek gerekir.) 16 Mart Halepçe ve Beyazıt katliamlarını anmak, katliamların bir daha yaşanmamasını söylemek ve unutturmamak için kampüste yürüyüş, basın açıklaması yapan; yani en demokratik, anayasal haklarını kullanan öğrencilere soruşturma açılması nasıl bir amaca hizmettir? Açıktır ki faşizm dediğimiz şey tam da burada anlam kazanmaktadır.

Örgütlü mücadeleyi yükseltelim, ya am ve faaliyet alanlarımızı sahiplenelim!

Bugün, içlerinde YDG okurlarının da olduğu onlarca öğrencinin; yönetim-polis işbirliğiyle hazırlanmış soruşturmalarla eğitim hakkının engellenmesi, okuldan uzaklaştırılmasıyla ve baştan sona vurgulamaya çalıştığımız devrimci, demokratik faaliyetin sekteye uğratılmak istenmesiyle karşı karşıyayız. Üniversitelerde ÖGB yerine polislerin getirileceği tartışmalarının varlığını da düşündüğümüzde; önümüzdeki süreçte kampüslerdeki, öncelikle de muhalif damarın kendini var ettiği kampüslerdeki öğrencilere yönelik saldırıların daha da artacağı açıktır.

Basın açıklaması ve yürüyüş hakkımızı dahi suç delili sayan, haklarımız ve taleplerimiz için mücadelemizi engellemek isteyen, nice bedellerle tarihe yazılmış önemli günlerde anma, kutlama yapmamıza azgınca saldıran ve bizleri düzenin yozluğuna davet eden zihniyetin ağızdan litre litre akan zehir panzehri örgütlü mücadeleyi yükseltmek; yaşam ve faaliyet alanlarımızı sahiplenmenin, sahiplendirmenin yol ve yöntemlerini bulmaktır.

Devletin işaretiyle harekete geçen Yeni Akit'in ve onun çağrısına kulak veren üniversite yönetiminin; katil polisin, her geçen gün daha da pervasızlaşan ÖGB'nin, faşist hocaların kurduğu işbirliği zincirini kırmanın başka yolu yoktur!

Cebeci'den bir YDG'li

FORUM

Üniversitelerimizin kışlaya çevrilmesine izin vermeyeceğiz!

Söz konusu toplumsal muhalefeti bastırmaksa gerisi teferruatır mantığıyla hareket eden devlet ve sözcülerinin son dönemde dillerine doladıkları, üniversitelerde ÖGB'ler yerine polislin güvenliği(!) alması meselesi, egemenlerin pervasızlık da sınır tanımadıklarının/tanımayacaklarının aynı zaman da düşükleri aczin göstergesidir. Toplumsal muhalefeti bastırmak için her türlü aracı kullanmaktan çekinmeyen egemenlerin birçok sözcüsünün ÖGB'lerin üniversitelerde güvenliği alamadıklarından dem vurarak, bu sorunu çözmek için de güvenlik memurları adı altında polislin bütün yetkilerine sahip yeni saldırı mekanizmaları yaratma hedefindedir. Bu süreç aslında hiç de şaşırtıcı değildir. Yeni "güvenlik memurlarının" haberciliğini üniversitelerde yaşanan son süreç vermektedir. Artan saldırılar, sivil faşist-ÖGB-polis işbirliğinin artması bu sürecin sinyallerini vermekteydi. Egemenler bu saldırı furiasının içinde ÖGB'lerin performansından memnun kalmamış olacaklar ki; "güvenlik memurlarını" piyasaya sürdüler. **Zaten okullarımızda elini kolunu sallaya sallaya gezen, üniversiteye ö rencilerden bile rahat giren sivil polisler, çevik kuvvet bu yolla daha rahat etme imkânı bulacaklar.** Böylece sürekli olarak öğrencileri gözetleme, denetleme, fişleme olanakları bulacaklar. Elllerinde copuyla, biber gazıyla, bellerinde silahlarıyla polisi aratmayan "güvenlik memurları" üniversitelerde sivil faşistleri kuruyup kollama, besleyip büyütme hizmeti vermeye hazırlanıyorlar.

Devlet bu şekilde zaten üniversitelerin içerisinde var olan polislerin artık meşru bir şekilde üniversitede olmasını sağlayacak. Bu kararla üniversitede cirit atan sivil polislerin varlığını meşru olmadığını dile getiren öğrencilere bu haklarını savunacak zemin bırakmamak gibi bir düşüncesi var devletin. YÖK' ü kendi tekeline alan devlet geçtiğimiz dönemde sermayenin ihtiyaçlarına uygun olarak YÖK'ün yeniden yapılandırılmasını gündeme getirmişti. Şimdide şiddet var üniversitelerde deyip polisi etkin olarak üniversitelerin içine sokmak istiyor. **Devlet bir yandan toplumun polis algısından yararlanarak üniversitelerde korku iklimi yaratmayı hedefliyor.**

Taksim 1 Mayıs'ının ardından gerçekleşen bütün eylemlere saldırılması, Reyhanlı'da patlayan bombaların ardından halktan gelen tepkilerden sonra süreç hızlanmış, zaten ayyuka çıkan saldırılar yeni bir boyut almış ve en "küçük" basın açıklamalarına dahi saldıracak kadar acez düşmüştür egemenler. Egemenlerin üniversite gençliğinin muhalefetini bastırmak için yapmış olduğu planları, projeleri top yekin düşündüğümüzde bu mesele

de bilincimiz de şaşırtıcı bir etki yaratmaktan kurtulacaktır. Zaten gençlik bakanı Suat Kılıç'ın açıklamaları bize şaşırmayın diyor. *"Polis birimleri tamamen toplumsal olaylara yönelik özel eğitimli birimler. bu konuda daha ciddi kanunları harfiyen uygulaya, intizamı daha kısa sürede sağlayan ve olaylar yaşanmadan önce gerekli tedbirleri alan bir hizmet ifa edebileceği düşüncesindeyiz"* sözleriyle Suat Kılıç dertlerinin ne olduğunu açıklıyor.

Başbakan meseleyi *"statlardan ve üniversitelerden özel güvenliği çıkartacağız. Çünkü danışıklı dövüş oluyor. Kulüp yönetimlerinin çıkarları için çalışıyorlar, güvenlik için değil. Onları artık üniversitelerden ve statlarda çıkartacağız. Yine polis bakacak bu işe"* sözleriyle özetliyor. Başbakan bu açıklamalarıyla üniversitelerle futbol arasındaki bağı nasıl kuruyor bilemiyoruz. Ancak onun bıraktığı boşluklar saz arkadaşları tarafından dolduruluyor. Beşir Atalay meseleyle ilgili olarak söylediği *"biliyorsunuz son dönemde az katılımı da olsa üniversitelerimizde bazı öğrenci olayları oldu. Buna asla müsaade etmeyeceğiz. Birilerinin üniversite hayatını böyle karıştırmasına meydan vermeyeceğiz"* sözleriyle meseleye açıklık getiriyor ve saldırgan niyetlerini açığa seriyor. Üniversitelerde esen küçük esintiler egemenleri korkutmuş olacak ki; hemen önlem alma derdine düşüyorlar ve okullarımıza kışlaya çeviriyorlar.

Üniversiteye polis sokulması doğrudan üniversite özgürlüğüne müdahaleye girmektedir. Eğitim sisteminin bu denli berbat olduğu bir dönemde, üniversite meselelerini şu güvenlik gücüyle mi, yoksa bu güvenlik gücüyle mi daha kolay yola koyarız diye düşünen ve böyle bir üniversite algısına sahip olan bir devlet var karşımızda. Bu uygulama toplumda bütün muhalefeti sindirme, yok etme çabalarının bir parçasıdır. Aslında bir bakıma değışecek bir şey olmuyor bir bakıma da oluyor. Önceden sivil polislerle yaptıkları bu işi daha da aşıktan yapacaklar.

Üniversite ile polis bir arada anılacak kavramlar dahi de ildir. Devlet üniversiteleri kontrol altına almak istiyor. Doğrudan müdahale ettiği bir birim yerleştiriyor üniversitelere. Rektörleri talimatla çalışan kişiler haline getiren devlet öğrencileri de dize getireceğini sanıyor ama yanılıyor.

Güvenlik diye ifade edilen kavram pek çok yerde "güvenlik gücü" olmadan da sağlanıyor. Üniversitelerde de esas olan öğrencilerin örgütlülüğüdür. Ve öğrencilerin örgütlülüğü güveni sağlayacak olandır.

11. Türkçe Olimpiyatları ve Türkçe'nin diğer dillerden "üstünlüğü"!

Bu yıl 11. defa tertiplenen Türkçe olimpiyatları İzmir'de başladı. "Düşünün ki Kültür Şöleni'nde bir araya gelen Almanyalı, Nijerli, Amerikalı, Endonezyalı öğrenciler aynı ortak paydada, Türkçe'de birleşiyor. Dünyanın tüm renkleri bir potada, Türkçe'de kaynaşıyor. Ortak bir huzur ve barış rüzgârı, ülkemizi ve dünyayı sarıyor." sözleri ile resmi sitesinden amacının ne olduğu yazılı. Birçok ülkeden gelen küçük yaştaki çocukların söylediği Türkçe şarkılar ile bir "coşku" almış başını yürümekte. Elbette bu sevinç ve coşku durumu bu dilin ve aslında ırkın daha üstün olduğuna yönelik ırkçı damarın kabartılmasına yöneliktir. Bu durumun kavram karşılığı şovenizmdir. "Şovenizm" bir kişinin ait olduğu yere ya da gruba, aşırı ve duygusal bağlılığını ifade etmek için de kullanılmaktadır. Ama asıl anlamıyla milliyetçiliğin büyük ölçüde abartılmasına dayalı gerici burjuva ideolojisi ve politikasıdır. Kendi ulusunun üstün ulus olduğunu ileri sürerken diğer ulusları küçük görür ve aşağılar.

Ülkemizde de Kürt ulusuna yapılan baskı, inkar ve imha politikası şovenizmin en çarpıcı örneklerindedir. Kaba bir ayrımcılık temeline oturan bu ideoloji hiçbir bilimsel temele dayanmaz. En önemli yöntemi demagoji, en yetkin silahı ırkçılık ve anti-komünizm propagandasıdır. İrkçı-faşist düşüncenin kaynağı şoven duygularda yatar. Şovenizm, çoğunlukla ırkçı görüşlerle el ele yürür. Bu yönleri ile saldırgan ve gerici nitelikler taşır. Bu yolla "yurdunu, vatanını sevme" bahanesiyle her türlü gerici savaşlar hakkı gösterilebilir. Nitekim şu anda TC devletinin Reyhanlı'da halka karşı yaptığı bombalı saldırıda bu minvalde Suriye'ye savaş açmak için yükseltmek istediği şovenist duyguya yöneliktir.

Yani meselinin özünde Türk hakim sınıflarının egemenlik zihniyeti yatmaktadır. TC kurulduğundan beri kendini şekillendirdiği ulus-devlet anlayışı, onu sınırları içinde yaşayan kendi dışındaki ulus ve milliyetleri "Türk" yapmaya zorladı. Türk ulusundan olmayanların "ancak Türk'e hizmet edebilecekleri" propagandasıyla ezen ulus şovenizmini körüklerken, ideolojik gıdalarını aynı zamanda "ari ırkın üstünlüğü" teorisinden almışlardı. "Türk Tarih Tezi" ve "Güneş Dil Teorisi"yle Türk ve Türk'e dair özelliklerin "ayrıcalığı" ve "mutluluk kaynağı" olduğu iddiası, "ulusal eğitim ve şekillendirme"nin dayanağına dönüştürüldü. Bu teori, Türk olanı "üstün özelliklere sahip ve ayrıcalıklı olmaya layık" gösteren ırkçı bir teoriydi. İttihat ve Terakki yönetiminden başlayarak günümüzün Türk-sünni politikasına, yüz yıla yakın süredir "Türk'ün gücü", "Türk'ün ululuğu", "Türk'ün dünyaya bedel oluşu" üzerinden Türk olma "mutluluk" nedeni ve kaynağı gösterilerek sürdürülen propagandanın temel özelliği budur. Şovenizm böylece bizzat devlet ve kurumları eliyle, hükümetlerin ve sermaye partilerinin

politikalarında, eğitim sistemi ve politikası aracılığıyla ve kesintisizce sürdürülen kültürel, ideolojik "terbiye edicilik ve şekillendirme" ile güçlendirilip kitle dayanağına kavuşturuldu.

Okullarda bunun eğitimi verildi. "Ulusal marş" ve "ant"lar da bu anlayış dile getirildi. "Türklük" dışındaki ulusal-etnik kimliklerin varlığının kabulü ve bunlara dair haklardan söz edilmesi dahi "Türklüğe hakaret", "Büyük Türk Milletinin birlik ve bütünlüğüne karşı caniyane düşünce ve eylem" olarak mahkum edildi. Bunlara karşı her tür yaptırım; fiili saldırı, tutuklama ve cezalandırma hak sayıldı. Tüm bunlar yasa ve anayasa ölçeğinde hukuki korumaya alındı. Hem dayanaktan yoksun oluşu hem de şovenist karakteri nedeniyle tepki görmesi sonucu inandırıcılığını önemli oranda yitirmesine rağmen bu teori hala bazı sermaye partileri ve Türkiye'de yaşayan farklı ulusal kimliğe sahip ulus ve ulusal toplulukların inkarını sürdüren devlet kurumları tarafından daha ince bir şekilde sürdürülmektedir.

Özellikle her yıl yapılan Türkçe olimpiyatları da buna yöneliktir. Ülkemizde birçok bölgeden götürülen öğrenciler şovenist duygular ile donatılmak istenmektedir. Her yıl yapılan bu organizasyon özellikle sermaye tarafından desteklenmektedir. Bu organizasyonun örgütleyicileri (**Hüseyin Erdem**– Türk Ocakları Eğitim ve Kültür Vakfı Genel Sekreteri **Ekrem Dumanlı**, Zaman Gazetesi Genel Yayın **Hidayet Karaca**, Samanyolu Yayın Grubu Genel Müdürü Genel Koordinatör **Mehmet Sa lam**, TBMM Başkanvekili **Bülent Arıncı**, Başbakan Yardımcısı ve Hükümet Sözcüsü **Yıldırım Akbulut**, Eski Başbakan **Vehbi Dinçerler**, Eski Millî Eğitim Bakanı **İlay Saygın**) devlet kurumları, devlet "büyükleri" ve devletin medya grubu oluşturmaktadır. Yaratılmak istenen ise daha çok sömürü için ezilenlerin bilinçleri istedikleri gibi yönetebilmektir. Bunu kendi ülkesi ile de sınırlı tutmayan egemenler birçok ülkeye de kendisini de inandırmak istemişçesine "üstünlüğünü" kanıtlama işine girmiştir.

Türkçe'ye öyle bir misyon biçiyor ki egemenler tüm kültürleri en üstün olanı olarak kendini kaptırmışçasına güya ortak paydada birleştiğini iddia ediyor. Ancak farklı ülke, ulus ve renkten olan çocuklar nedense bir tek Türkçe şarkı söylüyorlar. Yani kültürlerin kaynaştığı değil, Türkçe'nin egemen olduğu aslında "büyük" olanın Türk ulusu olduğu ön plana çıkarılıyor. "Dünyanın dört bir yanını Türkçe şenliği sardı" (samanyolu haber) haberleri ile egemenlerin "coşkusunu" yansıtılmaktadır. Türkçe olimpiyatlarında yaratılan coşku ne halk gençliğine aittir ne de ezilen ulus ve milliyetlerden halkımıza. Ve ırkçılık ve milliyetçilik politikaları da her zaman yönetenlerin halkı birbirine kıskırtmak için kullandığı demagojik bir silah olmuştur.

Denge Civanê

Akiller ve devlet geleneği...

Türk hâkim sınıflarına göre şekillenen sanatçılar ve aydınlar da esasında egemenlerin söylemleri ile gittikleri yerlerde propaganda etmektedirler. Nedense yıllardır egemenlerin yaptıkları katliamdan bihaber olan bu sanatçı ve aydın tayfası gittikleri yerlerde "silahın devrinin geçtiğini" söylemektedirler.

Devlet başlatmış olduğu sözde "çözüm süreci"yle beraber bu sürecin kitlelerde propagandasını yapabilmek adına 63 sanatçı ve aydınla bölge bölge geziyorlar. "Silahın artık vaktinin geçtiği", "ölümlerin durması gerektiği" sözlerini artık herkesin ağzından duymaktayız. Ancak devletin katlettiği ve katliamlarına bahsettiği "çözüm sürecinde" de devam etmesi bize neyi gösteriyor?

Aslında devletin yaptığı katliamları tek tek sıralamak yerine, devletin niteliği üzerinde durmak gerekir. Çünkü devletin beslediği ideoloji yapılan onlarca katliamın bir o kadarını yapmaya adaydır. TC devleti kuruluşundan itibaren üzerinden yükseldiği Kemalist ideoloji komprador burjuvazi ve toprak ağaları için oluşturulmuştur. Ülkemizi yöneten egemenler kendilerini var edebilmek için üzerinden yükseldikleri halkımızı umarsızca sömürür, herhangi bir hak arayışını baskı, imha ve katliamlarla engel olmaya çalışırlar. Bu nedenle ülkemiz katliamların, tutuklamaların ve imhanın tarihiyle doludur.

Bu katliamlardan en çok etkilenenler ise ba ta Kürt ulusu olmak üzere farklı millet ve milliyetten, inançtan halkımız olmaktadır. Egemenler kendini üzerinden inşa ettiği ulus-devlet anlayışını Türk-Sünnîlik üzerinden göstermiş, bu tek anlayış dışında olan farklılıkları yok etmeye götürmüştür. Ancak Orta Doğu'yla beraber dünyada ki değişimler ve ülkemizdeki hak bilincinin yükselmesi egemenlerin yeni yol bulma arayışına götürmüştür. Orta Doğu da başlayan ve yanı başımıza Suriye'ye sıçrayan isyanla birlikte, ABD emperyalizminin sadık uşağına biçtiği abilik misyonuna uygun hareket etmek istemesi Türkiye'yi evini yeniden dizayn etmeye itmektedir. Türk egemenleri, bölge halklarına saldırılarda önünde engel görmek istememektedir. Bu nedenle Türk hâkim sınıfları 30 yılı aşkın bir süredir Kürt Ulusal Hareketinin sürdürmüş olduğu müca-

deleyi kısmi kısıntılar ile tasfiye planları gütmektedir. Ulusal meselenin özüne ilişkin talepleri görmek bir yana Kemalist ideolojinin getirmiş olduğu katliamcı zihniyetindeki ısrarı devam etmektedir. **Bu nedenle Roboskî'nin hesabını halen vermemekte, Reyhanlı'da halka kar ı katliamlarında devam etmektedir.** Türk egemenleri Türkiye Kürdistanı'nın bir çok yerine yeni karakollar ve barajlar hazırlanması egemenlerin neye hazırlandığını göstermektedir.

Türk hâkim sınıflarının kendi sistemine göre şekillenen sanatçılar ve aydınlarda esasında egemenlerin söylemleri ile gittikleri yerlerde propaganda etmektedirler. Nedense yıllardır egemenlerin yaptıkları katliamdan bihaber olan bu sanatçı ve aydın tayfası gittikleri yerlerde "silahın devrinin geçtiğini" söylemektedirler. Yıllardır halkımızın acılarından uzan olanlar, halkın acılarına çözümüne ilişkin bir amaçta taşımazlar. Devletin kanlı, baskı, zulüm ve katliam tarihini bilinçlerden silmek isteyen bu sanatçı ve aydın tayfası egemenlerin uşaklığını yerine getirmektedir. Egemenlerde kendini tekrardan üretebilmek için kendi sanatçı ve aydınına bu tür süreçlerde ihtiyaç duymaktadır. **Keza bu "akıl insanlara" bakılırsa egemenler ile uyumlu dilleri kendini göstermektedir.**

Egemenlerin ve onların politikalarının taşıyıcısı olan "akıl insanlar"ın devamını istediği bu düzene karşı bizlerin devrim mücadelesini yükseltmesi gerekmektedir. Çünkü ne Kürt halkının sorunları son bulmakta ne de diğer inanç ve milliyetten halkımızın sorunları son bulmaktadır. Halkımızın sorunlarına çözmek için daha çok örgütlenmemiz ve daha çok hak bilincini geliştirmemiz gerekmektedir. Bu sebeplerden ötürü 40. katlediliş yılı olan önderimiz İbrahim yoldaşın ideolojisini daha çok sahiplenmek ve bu politikaları ezilen Kürt ulusuna ve diğer milliyetlerden halkımıza taşımamız gerekmektedir.

Amed'te kampanya çalışmalarından notlar...

* Bu yıl önder İbrahim Kaypakkaya'nın Amed'te katlihinin 40. yılı olması başlatmış olduğumuz kampanyaya daha bir anlam yüklemekteydi. Çalışmalarına 21 Mart Amed Newroz'u ile başladığımız çalışmalar 1 Mayıs, 18 Mayıs Çorum anması ve Amed'te gerçekleştirdiğimiz panel ile kampanyamızı sonlandırdık.

21 Mart Newroz'undan sonra başlayan 1 Mayıs çalışmalarında, işçi sınıfı ve emekçilerin sınıf önderi İbrahim yoldaşın 40. yıl anmasının çalışmalarını birlikte ördük. 1 Mayıs afişleri ile birlikte İbrahim yoldaşın afişleri de birlikte asıldı. Amed'in dört bir tarafına asılan afişler kitlede ilgi uyandırdı. Aynı zaman da 1 Mayıs bildirimleri ile

birlikte İbrahim yoldaşın güncelliği hakkında çıkardığımız bildirimleri de yoğun şekilde dağıttık. Birçok kesime ulaştığımız bildirimlerin kitlelerde uyandırdığı ilgi görülmeye değerdi.

1 Mayıs günü miting alanında dağıttığımız bildirimlerin üzerindeki İbrahim yoldaşın fotoğrafını gören kişiler bildirimleri gelip bizlerden kendileri istediler. Kampanyanın daha başarılı geçmesi, sorumluluk bilincinin gelişmesi ve kampanyanın daha bir başarılı geçmesi için haftalık görev paylaşımları yapıldı. Haftanın denetlenmesi ve görevlendirmenin takibini yapan ve her hafta değişen komisyon oluşturuldu. Daha önce ki, 1 Mayıs gibi pratiklerde de başarılı olan bu çalışma tarzını yine oluşturduk. Haftanın somut görevleri paylaşıldıktan sonra komisyon bu görevleri haftanın içinde denetledi ve herhangi bir değişiklikte inisiyatif alıp yeni planlamalar oluşturdu. Komisyonun kendi arasında ara sıra çıkan iletişimsizlik ve planlamalarda kimi eksiklikler dışında gayet başarılı geçen bu çalışma örnek bir pra-

tik oluşturmaktadır.

* Haftalık toplantılarımızda, 18 Mayıs günü Çorum'a kaldıracağımız araç için kurumlar ve çevremizin gezilmesi, 14-19 Mayıs tarihleri arasında gerçekleşen TÜYAP kitap fuarında Umut Yayıncılıktan çıkan kitaplarımızı ve kampanya çalışmalarını gündemleştirme kararına vardık. Fuarın açılış günü bildiri dağıtımı gerçekleştirdik. Kitap fuarında kitaplarımıza ve standımıza ilgi büyüktü. İbrahim yoldaş ile ilgili kitapların tükenmesi tarihimize ve bizlere yönelik ilgiyi göstermektedir. Gelenlerden bir tanesi İbrahim Kaypakkaya'yı sürekli fotoğrafını gördüğünü ancak tanımadığını ve kim olduğunu merak ettiğini belirtti. Keza gelenler, bizlerin çalışmalarımızı takip et-

tiklerini ve yayınlarımıza sürekli ulaşmak istediklerini belirtmeleri başka bir olumluluktur.

* Ancak 18 Mayıs'ta bir eylemin örülebilmesi bizler açısından özleştirilmesi gereken bir durumdur. Klasik bir basın açıklamasına düşme korkusu ve Çorum anmasını ana gündemimize almamız ile Amed merkezde bir etkinlik gerçekleştirmeyi gündeme almamız bizleri daha büyük bir eksikliğe taşımış ve bir eylem etkinlik geçirmeden sonlanmasına neden olmuştur.

* 18 Mayıs günü Çorum mezar başı anmasına katılmak için Dersim ve Erzingan'daki yoldaşlarımızla Çorum anmasına katılmak için yola koyulduk. Katlihişilinin 40. yılında İbrahim yoldaşa barikatları yıkarak verdiğimiz söz, kavgayı büyütmeye inancını büyüttü. Gelenlerin bu atmosferden ve devrimci havadan etkilenmesi yaratılan değerlerin bir ürünüdür. Bu coş-

ku alanımıza ve çalışmalarımıza da bir o kadar yansıdı.

* Çorum anmasından döndükten hemen sonra ilk işimiz 25 Mayıs günü gerçekleştirdiğimiz panele yoğunlaşmak oldu. Politikalarımızın, düşüncelerimizin ve Kaypakkaya'nın katledilişin Amed özgüllüğünde anlamı üzerine anlatılması panelin önemini bir kat daha arttırmaktaydı. Haftalık aldığımız toplantılarda ilişkilerimiz, kurumlara davet, teknik (salon düzenlenmesi, panelin tanıtımı vs) gibi sorumluluklar dağıtıldı ve haftayı denetleyecek haftalık komisyon belirlendi. Panele kadar yerine getirilen sorumlulukla beraber panel gerçekleştirildi.

* Daha önce yaptığımız etkinliklerden daha kitlesel katılımın olması önemliydi. Tartışmalarda İbrahim yoldaşın güncelliği vurgulanırken, süreç ile birlikte İbrahim'in yoldaşın ortaya koyduğu düşüncelerin pratikle daha çok buluşmasını tartışılması panele renk verdi. Bölge il ve ilçelerinden de panele katılmak için gelenler ve tartışmaları cankulağı ile dinlemeleleri başka bir önem taşımaktaydı bizler açısından.

* Kampanyamız ile kendimizi örgütlemek ve örgütümüzü kitlelere taşımanın İbrahim yoldaşı yaratmak olduğu önemi bir kez daha kendini hissettirmişti.

Kampanyamızdan notlar...

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın katledilişinin 40. yılı olması sebebiyle yaptığımız kampanya çalışmalarını 18 Mayıs ile sona erdi. Birçok farklı yerlerde düzenlenen çeşitli eylem, etkinliklerle bu süreci İstanbul YDG olarak bizler de gündemimize aldık ve bu eksende belli çalışmalar yaptık. Çalışmalarımızı kısaca özetlersek; süreç boyunca yoğun olarak ajitasyon-propaganda amaçlı yaptığımız pratik çalışmalar, birebir tartışmalar, sohbetler ve devrimci-demokrat gençlik örgütleriyle birlikte düzenlediğimiz yürüyüş ve basın açıklamasıyla sonlandırdık.

Kaypakkaya yoldaş bilindiği üzere çalışma alanlarında hiçbir zaman kendini sınırlanmamış, kampanyamızın şiarında da vurgulandığı gibi nerede direniş ve mücadele varsa orada olmuş; gerek işçi grevlerinde, gerek toprak işgallerinde, gerekse halk gençliğinin mücadelesinde aktif rol alarak hem bizlere mücadelede militanlaşmanın yolunu göstermiştir. Biz de bu sene kampanya sürecini bu doğrultuda ele alarak, çeşitli çalışmalar yaptık. Bu kampanya süreci YDG çalışmalarımızı da besleyen bir noktada durmaktadır.

Bu yıl çalı malarımıza erken başlamamız ve eksik de olsa görsel, basılı çe itli materyalleri yo un biçimde kullanmamız kampanya hedefleri ba lamında bir olumluluk yaratmış oldu. Kaypakkaya yoldaşı gençlik kitlelerine tanıtma perspektifiyle hareket ettik. Öncelikle Kaypakkaya yoldaşın fikirlerini ve mücadelesini hem kitlelerin hem de devrimci-demokrat çevrelerin gündemine sokmaya çalıştık. Bu noktada Kaypakkaya yoldaşı kitlelere anlatacak mütevazı adımlar attık. Kampanya süreci açısından olumlu olarak gördüğümüz bir diğer mesele örgütledi-

ğimiz eylemde olabildiğince kapsayıcı olmayı hedeflemek oldu.

Devrimci kurumların Kaypakkaya yoldaşı sahiplenmeleri, çalı malarda gözlemledi imiz devrimci dayama ruhu bu ortak çalı malardaki verimi de artırdı. En geniş bileşeni bir araya getirmeye, bu süreci birlikte örgütlemeye çalıştık. Bu hedefle de ortak örgütlenen çalışmalarda hassasiyet göstermeye önem gösterdik. Nitekim büyük oranda (bileşen olarak) kapsayıcı olan eylemimiz, nicel olarak çok büyük olmasa da içeriğinin niteliği ile kampanya hedeflerimizden birini de gerçekleştirmemizi sağladı.

Kendi yaptığımız çalışmalara dair, bu süreçten çıkarılabilecek deneyimlerle, pratiklerimizi örgütlenme konusunda ilerleyebiliriz. Önümüzdeki süreçlerde de disiplinli, planlı ve örgütlü biçimde çalışmalarımızı örebiliriz. Kampanyamızın bazı hedeflerini hayata geçirmek konusunda eksik kaldığımızı da belirtmemiz gerekiyor.

Örneğin Kaypakkaya yoldaşın kitlelere tanıtılması konusunda attığımız adımların yanında onun mücadelesinden öğrenerek; ideolojik, politik eğitim konusunda göstereceğimiz gelişim bizi daha ileriye taşıyacaktır. Herkes tarafından bilindiği gibi o, dönemi içerisinde söylenmeyi söylemiş ve yapılmayanı yapmıştı. Bizler onun bize bıraktığı teorik ve pratik birikim ile çalışmalarımızı örmeye devam edeceğiz.

Ü Yeni Demokrat Gençlik

Mersin’de Kaypakkaya kampanya değerlendirmesi

Bu sene tüm eylemselliklerimizi Kaypakkaya'ya attık. Katledilişinin 40. yılı olması vesilesiyle önümüze bir Kaypakkaya kampanyası koyduk ve gerçekleştirdik. 21 Mart'ta başladığımız kampanyamızı değerlendirirken kampanya genelinde yaşadığımız olumluluk ve olumsuzluklarımıza değineceğiz.

Öncelikle şunu belirtmeliyiz ki çalışmalarımıza geç bir tarihte başladık. Bunun nedeni kampanya hazırlık sürecini verimli geçirmememizle doğrudan ilgilidir. Kampanya hazırlık sürecinde ön tartışmalarımızı yürütüp, sistemli-düzenli bir plan program çıkaramamış oluşumuz, pratik adımlar atmamızda geçikmemize neden oldu. Geç kalmış da olsak kampanya faaliyetini nasıl öreçimize dair belli tartışmalar yürüttük. Elimizde ne gibi olanaklar var ve biz bunları nasıl değerlendirebiliriz?

Kampanya kapsamın da bir araya getirebildiğimiz kitleyle kampanya kapsamında neler yapabileceğimiz üzerine konuşarak süreci başlattık. Sonra diğer kurumlar ve aydınlarla görüşerek kampanyadan bahsedip, onları da bu sürecin bir parçası haline getirmeye çalıştık. HDK bileşenleri ve 68'liler Derneği üyeleriyle toplantılar aldık. Ve sonuç olarak Mersin özelinde bir "Kaypakkaya Anma Programı" çıkardık. Ve o tarihe kadar sürekli kitleyle iç içe olup, hem yerelde yapacağımız etkinliğin hem de Çorum'da düzenlenen merkezi etkinliğin çalışmalarını yürüttük. Mahallelerde ve çeşitli yerlerde afişlerimizi yaptık. 68'liler derneği üyeleri, Partizan ve yeni tahliye olmuş 30 yıllık tutsağımız Hasan Gülbahar'ın da konuşma yaptığı panelin, ardından belgesel gösterimi, şiir ve müzik dinletisiyle geniş katılımlı bir etkinlik gerçekleştirdik. Hemen akşamında da Çorum'daki anma için yola çıktık.

Süreç içerisindeki olumluluk ve olumsuzluklarımız...

Kitleyle temas içinde olmak

Hemen hemen her gün kampanya kapsamında Kaypakkaya yoldaşı kitlelere anlattık. Bu vesileyle kitlenin çelişkilerine hakim olmaya çalıştık. Yürüttüğümüz kitle faaliyetinde kit-

leyle bağlarımızın ne kadar zayıf olduğunu gördük. Kitleyle kurduğumuz diyaloglarda olumlu tepkiler alıyorduk. Ancak kitleyle bağlarımızın zayıflığından kaynaklı aldığımız olumlu tepkiler pratikte karşılığını bulmuyordu. Bu sorunun ancak kitleyle sıkı bir bağımız olduğunda çözülebileceğini gördük ve öğrendik.

Politikaya ilgisizlik!

Kaypakkaya'yı kavrayabilmek, anlayabilmek ve anlatabilmek kampanyamızın önemli hedeflerinden biriydi. Bu hedefimizi hayata geçirmenin yolu da Kaypakkaya'nın fikirlerini, tezlerini iyi kavrayıp iyi değerlendirmekten geçiyor. Evet, İbrahim Kaypakkaya'nın fikirlerini ve bize bıraktığı mirası sahipleniyoruz. Onun fikirlerini gerçekten savunmanın yolu ise fikirlerini kitlelere taşımaktan, fikirlerine pratikte hayat vermektir.

Planlı ve programlı çalışmak

Başta vurguladığımız kampanyaya geç başlama mevzusu başlı başına bu meseleyle ilgili bir durum. Ertelemeci yaklaşımlarımız, zamanında ne yapacağımız üzerine düşünmemiz geç başlamamızın nedenlerindedir. Ve bundan kaynaklı da birçok işimizi son ana bırakıyoruz. Anlık müdahalelerde bulunmaya çalışıyoruz. Haliyle de eksik bıraktığımız birçok şey oluyor. Bu durum da çalışmalarımızda tıkanmalara neden oluyor. Ayrıca anlık düşünme bizim uzun vadeli düşünmeyip, uzağı göremememizi de beraberinde getiriyor. Bütün bu olumsuzlukların plansızlıktan kaynaklandığı bu çalışmada da karşımıza çıkan temel meselelerden birisiydi.

Oturup genel bir değerlendirme yaptığımızda, plansız bir şekilde yola çıkılmayacağını gördük.

Özgüven

Politikalarımızı kitlelere ve genel olarak devrimci-demokrat kamuoyuna taşımak önemli bir nokta da durmaktadır. Kampanya sürecinde büyük oranda bu konuda yaşadığımız sıkıntıların üstüne gittik. Politikalarımıza güvenle hareket ettiğimizde kitlelerin bize yaklaşımı değişiyor ve daha dikkatle meseleyi dinliyorlar. Özgüvenle kitleye gittiğimiz de daha olumlu reflekslerle karşılaşıyoruz. Ve daha büyük adımlar atmaya cesaret edebiliyorsun. Geçtiğimiz senelerde Kaypakkaya anmasını bir piknik etkinliği düzenleyerek yapıyorduk. Ama şimdi daha da fazla şeyler yapabildiğimizi gördük. Çünkü özgüven konusundaki çelişkilerimizin üzerine gittik ve çözüm odaklı ilerledik. Ve çözüldüğünü gördük. Bu da ayrı bir güven getirdi bize. Artık daha geniş düşünebiliyoruz. Önümüzdeki senelerde nasıl bir yol izleyebiliriz diye düşünüp yapabileceğimiz şeyleri planlamaya cüret edebiliyoruz. (Mersin YDG)

Cinsel özgürlüğü savunmak!

LGBT hareketinin toplumsal yapıyı kuran temel tahakküm biçimlerini adlandırmak ve bu tahakküm biçimlerini yıkarak eşit ve özgür bir toplum yaratabilmek adına siyasal literatüre soktuğu birçok kavramdan bahsedebiliriz. Bu yazıda; özel olarak heteronormativite kavramı üzerinden, heteroseksüel cinsellik dışındaki cinselliklere ve kadın-erkek ikili karşıtlığı dışındaki cinsiyetlere dönük baskı, inkar ve imha politikaları ile kapitalizm arasındaki ilişkiye dair kabataslak bir perspektif sunmaya çalışılacaktır.

Heteronormativite, sonsuz sayıdaki cinsel yönelimlerden sadece biri olan heteroseksüel cinsel yönelimin doğal ve istenen cinsel yönelim olarak tanımlandığı ve bu tanım üzerinden diğer yönelimlerin baskılandığı, imha ve inkar politikalarına maruz bırakıldığı, asimile edildiği, hizaya sokulduğu, damgalandığı bir rejimi ifade ediyor.^[1]

Heteronormativite kendisini yalnızca norm haline getirilmiş heteroseksüel cinsel yönelim üzerinden değil; aynı zamanda bu cinsel yönelimin faili konumundaki biyolojik ve toplumsal kadın-erkek cinsiyetleri ve bu cinsiyetlerin doğal olduğu varsayılan birbirinden ayrılığı ve karşıtlığı üzerinden de kurar. Kadın ve erkek kategorilerinin sözde ezeli ve ebediliği üzerinden; başka cinsiyet olasılıklarını sistemden dışlayan ve çoğu zaman doğrudan şiddet araçları ile imha etmeye çalışan heteronormatif düzen ve onun araçları; devamlılığını ikili cinsiyet rejiminin sonradan atfedilmiş kutsallığı üzerinden sağlar.

Özet olarak, heteronormatif düzen tek doğal, meşru ve norm cinsiyet kimlikleri olduğunu iddia ettiği kadın ve erkek kategorileri ve bu kategorilerin birbirini tamamlayıcılığı iddiası üzerinden, bütün toplumsal yapıyı eşitsizliğe, sömürüye, adaletsizliğe dayanan hiyerarşik bir şekilde kurmaktadır.

Heteroseksüel aile yapısı; kapitalist üretim tarzının kendini devam ettirebilmesi için gerekli olan mülkiyetin aktarılması, emek gücünün yeniden üretilmesi ve cinselliğin devlet kontrolüne alınmasında kilit bir öneme sahiptir.^[2] Cinselliğin, emek gücünün yeniden aktarılması amacıyla üremeye indirgenmesi ve üremeye dönük olmayan herhangi bir cinsellik tahayyülünün dahi yok edilmeye çalışılması; kapitalist düzenin ataerkiyle işbirliği içerisinde nüfusu kontrol etmeye dönük müdahaleleriyle yakından ilişkilidir.

Cinselliğin günümüzdekine benzer bir şekilde nizama sokulması zamansal olarak, kapitalizmin erken dönemlerine ve Aydınlanma Çağı'na denk düşer. Modernite ve kapitalist üre-

tim biçimleri geleneksel/feodal ataerki ile ilişkilenerken patriarhal-kapitalizmi oluşturmuştur. Bütün bu süreçler içerisinde cinsel ilişkiler de ataerkiye hizmet edilecek şekilde yeniden sınıflandırılır. Bu sınıflandırmanın özünde heteroseksüel ailenin kutsallığı yatar. Üremeye ve bebek üretimine dönük cinsellikler dışındaki olasılıklar itina ile marjinalleştirilir, damgalanır, terbiye edilmeye çalışılır. Kapitalist sistemin yapıtaşları olan ve kadının evde sömürülen, görünmez kılınan emeğine dayanan ailenin varlığına dönük herhangi bir tehdit ahlaksızlık, marjinallik, hastalık, sapkınlık olarak işaretlenir.

Bütün bu işaretleme süreçleri LGBT bireylere dönük baskı, imha, inkar ve asimilasyon politikalarının düzenin bütün araçlarıyla meşrulaştırılmasına ve normalleştirilmesine hizmet eder. Bir yanda anormalleştirilen cinsellikler ve cinsiyet kimlikleri; diğer yanda ise normalleştirilen şiddet politikaları ve rıza üretme mekanizmaları ile kapitalist düzen ihtiyaç duyduğu cinsel rejimi kurmaktadır.

Heteronormatif düzen egemenin doğrudan şiddeti ile olduğu kadar ve hatta belki daha da fazla, rıza üretme mekanizmaları ile de kurulur. Medya ve hukuk gibi araçlarla kendi çıkarlarını evrensel çıkarlar olarak çerçeveleyen egemen sınıflar; söz konusu cinselliklerin ve cinsiyet kimliklerinin zapturapt altına alın-

ması olduğunda da benzer araçlar üzerinden hegemonyasını inşa eder. Heteronormatif hegemonya bugün her alanda karşımıza çıkan; ancak fark edemediğimiz bir dizi pratik ile cinsellikleri ve cinsiyet kimliklerini terbiye etmeye çalışmaktadır. Ve bütün bu uygulamalar da "kutsal ailenin" korunmasına hizmet etmekte ve milyonların cinselliklerini baskılamak pahasına kapitalizmi sürdürülebilir kılmaktadır.

Bütün bu uygulamaların kurduğu cinsel rejime karşı yükseltilebilecek bir cinsel özgürlük şiarı, liberal anlamda bir özgürlüğü değil; kapitalizmi yıkmaya potansiyelini taşıyan bir topyekûn özgürleşme ve kurtuluş projesini işaret et-

mektedir. Zapturapt altına alınan cinselliklerin ve cinsiyet kimliklerinin özgürleşmesini savunmak, sosyalizmi savunmaktır!

[1] Cüneyt Çakırlar ve Serkan Delice, Cinsellik Muamması, Metis Yayınları, 2012, içinde Cüneyt Çakırlar ve Serkan Delice, "Giriş: Yerel ile Küresel Arasında Türkiye'de Cinsellik, Kültür ve Toplumsallık"

[2] Ayşe Toksöz, Patriyarka, kapitalizm ve doğurganlığın kontrolü, <http://sosyalistfeministkollektif.org/feminist-gundem/feminist-gundem/kurtaj/274-erkek-egemenligi-kapitalizm-ve-dogurganligin-kontrolu>

“Keşke insanlar gökyüzüne baktıkları gibi baksalar...”

*İstanbul
Üniversitesi
Yeni Demokrat
Gençlik olarak
LGBT bireyleri
görünür kılmak
ve sorunlarını
bir nebze de
olsa dile
getirmek için
yaptığımız
röportajları
sizlerle
paylaşmak
istiyoruz.*

“Artık ‘kara bir leke’ydim”

“Adım Toprak” diye başladı. 29 yaşında, İzmirliydi. Sahne dansları eğitimi aldığı ve şimdi özel bir şirkette çalıştığı- nı söyledi.

- Ailen biliyor mu durumunu, tepkileri nasıl oldu?

- 13 yaşında bir gay partiye gittim. Eve çok geç gelmişim. Babam sinirli bir şekilde karşıladı beni. Telefonumu zorla alıp mesajlarımı okudu. Arkadaşlarımla yazışmalarımdan “bunlar da ne?” diye tepki gösterdi. Nasıl olduysa cesaretimi toplayıp o gece yüksek sesle “ben geyim” diye bağırdım.

O gün sadece ailem duymuştu, ama ben tüm insanlara ba- ğırmıştım aslında. Babam beni en son o gün dövdü. Babama göre benim durumum kabul edilemezdi. Ben artık 13 yaşında bir çocuk değil, Toprak değil, birey değil “kara bir leke”ydim. Uygulanan şiddetin etkisiyle o gün evden kaçtım. Arkadaşımın yanına gittim. Arkadaşım benden büyüktü ve tek yaşıyordu. Sonra iş buldum. Okulumu devam ettim. Bulgaristan Sofya Üni- versitesi’ni bitirdim. Şimdi iyi bir gelirim var.

“Bireye şiddet devlet politikası”

- TC’de devletin ve toplumun baskısı büyük LGBT bireyler üzerinde. Bu duruma nasıl bakıyorsunuz?

- Evet maalesef devlet ve toplum baskısı bizi “sapık”, “has- ta” bireyler olarak görüyor. Halbuki Irak’ta kadınlara tecavüz eden ABD askerleri eşcinsel değildi. Ya da ülkemizde eşini veya sevgilisini döven, yaralayan ya da öldürenler de eşcinsel değil. İnsanların üzerine bomba yağdırılanlar da eşcinsel değil.

Eşini döven ya da aldatan erkek toplum tarafından yücel- tiliyor ve devletin yasalarıyla korunuyorken onlar “normal” biz mi “sapık” ve “hasta” oluyoruz. Ülkemizde bireye yönelik şid- det devlet politikası. Bundan en büyük pay da bize düşüyor.

- Askerlik olayını nasıl ele alıyorsunuz?

- Ben askere gitmem. “Pembe Teskere” aldım. Önceden bir erkekle açık açık ilişkiye girdiğini gösteren fotoğraflar istiyorlardı. Resmen bizlere porno yaptırıyorlardı. Bu çok onur kırıcı. Fo- toğraflarda pasif olmak zorundasın. Diğerini kabul etmiyorlar. Kadın elbiseleri ile çekilmiş fotoğraflar istiyorlardı. Şimdi bi- raz daha durum iyi, psikologları var ve konuşmadan sonra ka- rar veriliyor.

“Özgürlük Yürüyüşü”ne çağrı

- Yaşam içinde karşılaştığımız genel sorunlar nedir?

- Toplumun “vebali” biri görmüş gibi bize bakması. Yol-
da yürürken, doktora giderken, alışveriş yaparken yani en sı-
radan bir şeyde bile insanların “ötekileştirici” bakışları çok ra-
hatsız edici. Bu durum ruh sağlığımızı etkiliyor. Keşke insan-
lar gökyüzüne baktığı gibi sıradan bize baksa.

- Son olarak gözünüzü kapatıp hayal kurduğunuzda na-

sıl bir dünyada yaşamak isterdiniz?

- Kimsenin aç olmadığı bir dünya isterdim. İnsanların ay-
rımına maruz kalmadan yaşadığı bir dünya. Farklı renklerden oluş-
masa gökkuşağı bu kadar güzel olur muydu?

- Teşekkür ederiz.

- Ben teşekkür ederim duyarlılığınızdan dolayı.

Son bir not; 30 Haziran’da “özgürlük yürüyüşü” var. Siz-
leri de bekleriz.

“Bilmiyorum işte benim hayatım da böyle”

(Sonra durdu ve “ya işte öyle” dedi.)

Biz güya soruları hazırlamıştık sormak için. So-
ramadık hiçbirini zaten ne sorabilirdik ki artık. Ya-
şanacak en kötü şeylerden birini yaşamıştı ve devam
etti, “Bu son değildi” diye.

“O gün bir kez daha öldüm”

“16 yaşındaydım, seçim dönemi. Üye oldu-
ğum partinin bayraklarını asacaktık. 4 kişi arabaya
bindik. Çok alakasız uzak bir yere gidiyorduk. Ara-
badaki 3 kişi benden yaklaşık 15 yaş büyüklerdi. İs-
sız dağ başında bir yerde durduk. Bizim oraları bi-
lirsiniz. Dağlıktır her yer. Hele bir de akşama doğ-
ru korkar insan kurttan kuştan. ‘İn aşağıya’ dedi. Ses-
sizce indim. Zaten bize yıllarca söyleneni sessizce
yapmak öğretildi bugüne kadar. Beni ilişkiye zor-
ladılar. Eğer yapmazsam burada bırakıp gidecekle-
rini söylediler. Etrafıma baktım çaresizdim ve o gün ben bir kez
daha öldüm.”

“Peki ya sonra?” diye sordu kadın yoldaşım. Yine aynı ba-
kışlar vardı. “Sonra mı” diye devam etti. “Ne zaman yoldan ara-
ba geçse ben kendimi tarlaya ya da bir ağacın altına atardım.
3-4 yıl çok kötü geçti. Hatırlamak bile istemiyorum.”

“Benim hayatım da böyle”

“21 yaşına doğru İstanbul’a geldim. Aklımda sadece inti-
kam vardı. Eskortluk yaptım. Hep benden yaklaşık 15 yaş bü-
yüklerle yattım. Tek amacım insanlardan intikam almaktı. Nef-
ret ediyorum hepsinden. Şimdi 26 yaşındayım. Erkek bir sev-
gilim var. Ama bir kadınla da evlenebilirim. Yuvam olsun is-
tiyorum. Bilmiyorum işte benim hayatım da böyle.”

Daha sonra kimse ile devam etmedik, daha doğrusu ede-
medik. Tek tek teşekkür edip çıktık. Olayın etkisi hala üzeri-
mizde. Ülkemizde eşcinsel olmanın, kendini ifade edememe-
nin, feodalitenin, ataerkil anlayışın faturası 14 yaşındaki çocuğa
kesilmişti tıpkı çocuk gelinler, öldürülen kadınlar ve daha ni-
celeri gibi...

“14 yaşında zayıf bir çocuktum işte”

“14 yaşındaydım” diye başladı sözlerine. “Erzurum’da ba-
bamın küçük bir oteli vardı. Okul çıkışı otele gider babama yar-
dım ederdim. Bizim orada oteller çok dolu olmaz, çoğu zaman
boş binada beklerdim. Bir akşam 35 yaşlarında bir adam gel-
di ve oda istedi. Ben işim gereği odaya kadar eşlik ettim. Otel
dediysem büyük bir yer hayal etmeyin, 3-4 odalıklı bir yer.”

(Sesi tam burada titredi, gözleri boşluğa bakıyordu. Neden
bilmem ama yüzüne bakamadım, sonra devam etti.)

“Beni zorla odaya itti. Önce ne olduğunu anlamadım. Son-
ra yatağa doğru iteledi. 14 yaşında zayıf bir çocuktum işte. Kor-
kudan titriyordum. Elbiselerimi yırtarcasına çıkardı. Sonrası-
mı siz düşünün” dedi.

Ben ve kadın yoldaşım şaşkınlık içinde birbirimize baktık.

O yine aynı bakışlarla devam etti. “3 ay” dedi. “3 ay her gece
tecavüz etti. Beni tehdit ediyordu. ‘Herkes söyleyim, rezil olur-
sun, ailen kahrolur, seni öldürürler’ dedi. 14 yaşında ki bir ço-
cuk için yeterliydi bu sözler. 3 ay boyunca her gece öldüm ben.”

“Sonra gitti o. Onunla birlikte birçok şey de gitmişti aslında.”

KOLEKTİFİN SESİ

Devrimci çizgide sebat et, devrimci çizgiyi yeniden üret!

DEVRİMCİ MÜCADELENİN TARİHSEL HAKLILIĞI AN'A HÜKMETME SORUMLULUĞU YÜKLER!

Devrimci mücadele bugün birçok sorunla iç içe yürütülmeye çalışılmaktadır. Devrimci hareketin esasta gerilediği bir süreçten geçiyoruz. Bu gerileme sürecinin en görünür sonuçları örgütsel boyutuyla açığa çıkmaktadır. Örgütlenme düzeyi, kitlelilik ve kamuoyunu etkileme düzeyi oldukça çarpıcı boyutlarda geri durumdadır. Sadece bu açıdan dahi devrimci hareketin kendini çeşitli biçimlerde ve düzeylerde bir sorgulamadan geçirdiğini ve sorunlarına çözüm arayışı içinde bir irade gösterdiğini görmekteyiz. Bu geri ve zayıf durum sadece devrimci cenahta söz konusu değildir. Kürt ulusal hareketini ayrı bir noktaya koyarsak bir bütün demokratik, ilerici ve reformist kesimde de bu zayıflık ve zaafiyetin yaşandığını görmekteyiz. Yani toplamda bir bütün toplumsal muhalefetin böylesi bir sorun yaşadığını teslim etmeliyiz.

Bu durumun öznel ve nesnel nedenleri vardır. Öznel ile nesnel olanın uyumsuzluğu ve arasındaki çelişkinin boyutubugün için oldukça gelişkin ve büyüktür. Yani içinden geçilen nesnel koşullara uyumlu olacak, bu yönüyle sürecin esas yanlarını kavrayacak ve buna göre ideolojik-politik ve örgütsel konumlanışını sağlayacak bir öznel tutumun oluşturulmadığı, bu bağlamda ortaya çıkan devrimci görev ve sorumluluğun layıkıyla yerine getirilemediğini görmekteyiz. Yani sonuç olarak açığa çıkan ve oldukça çarpıcı bir şekilde yüzümüze akseden örgütsel zayıflık durumunun nedenleri esasen üzerinde durulması ve kafa yorulması gereken noktadır. Buna dair esaslı görev devrimci pratik tutumla yürümediği takdirde bir sonraki aşamada ve bugünkü koşullarda süreci karşılamak ve devrimi örgütleyerek geliştirmek oldukça güç olacaktır.

Genelde devrimci hareketin bu gerçekliği öznelde gençlik hareketleri içinde de yaşanmaktadır. Devrimci demokrat gençlik hareketleri aynı düzeyde zayıf, zaaf ve yetmezlik içindedir. Devrimci mücadelenin gerilediği dönemler sınıf mücadeleleri tarihinde en başarılı devrimci süreçlerde dahi yaşanmıştır. Sınıf mücadelelerinde böylesi gerilemelerin yaşanmadığı, tıkanma ve açmazların, örgütsel yenilgi ve politik geriliğin olmadığı tek bir

devrimci süreç yoktur. Bu durum diyalektiğin ruhuna da uygundur. Çünkü başarı ile başarısızlık, yenilgi ile yengi, ilerleme ile gerileme tarihsel ve diyalektik bir bütünlük içindedir. Her ilerleyiş aynı zamanda bağrında bir gerileme sürecini de örgütler. Her yengi aynı zamanda bir yenilgiye de gebe olma koşullarını taşır. Tersi de doğrudur.

Esas mesele bunların yaşanması değildir. **Esas mesele içinden geçilen süreçte do ru devrimci görevin tespit edilebilmesi ve böylesi süreçlerde genel akı ı ve nesnel durumu do ru çözümlenecek genel siyasi çizginin ve do ru ideolojik tutumun ve çözümlenmenin ortaya konulabilmesi ya da bunun aç ı a çıkarılmasıdır.** Bu görev odaklanmayan, odaklanmayı başaramayan bir hareket ve onun bileşenleri genel gidişatı ve içinden geçilen sürecin karakterini belirleyemez. Buna uygun bir ideolojik-politik konumlanış içinde olamaz. Bu durum esas felaket anlamına gelir. Zira hakim olan bilimsellik ve diyalektik yaklaşım değil öznellik ve idealizmdir. Devrimi örgütleme iddiasındaki bir hareket için ise en büyük sorun ve açmaz budur.

Özellikle gerileme dönemlerinde karmaşa, belirsizlik ve yılgınlık esas eğilim olur. Karmaşa durumu ideolojinin yeniden sorgulanmasını, yeni devrimci program oluşturulması gerektiğini, yeni devrimci tarz ve biçimlerin yaratılması tartışmalarını doğurur. Kuşkusuz her gerileme durumu bu neviden tartışmalara güçlü bir zemin yaratır. Elbette bu tür tartışmaların olması da her zaman zararlı değildir. Esas olan bu tartışmaların sosyal, ekonomik ve siyasi alt üst oluşlar ve bu bağlamdaki toplumsal değişimler ekseninde yapılıp yapılmadığıdır. Kuşkusuz sorunun tarihsel karakterini diyalektik tarihsel materyalizm bağlamında kavrayıp kavranmadığıdır. Bunun dışına kayan teorik ve ideolojik tartışmalar yeni devrimci teorilerin ve ilerlemelerin değil yönsüz, çapsız, yeni olarak konulan ama yeni olmayan sağ ve sol yaklaşımların kendini yeniden üretmesine vesile olmaktadır.

Belirsizlik ve yılgınlık ise daha farklı ideolojik açmazların

bir sonucu olmaktadır. Mücadelenin tarihsel önemine ve zorunluluğuna dair büyük bir kafa karışıklığı söz konusu olur. Devrim bir ihtiyaç olarak belirlemekten uzaktır. Zira kazanılması güç koşullar sürecinden geçiyordur. Kazanılması olasılığı uzaklaştıkça devrimci süreçte anlamını yitirir. Bu yaklaşım küçük burjuvazinin sınıfsal çıkar ilişkisine ve o çıkar ilişkisinin yarattığı dünya görüşüne uygun bir durum arz eder. **deolojik ve siyasi anlamda bir miyopluk kendini açık hale getirir.** Devrimci mücadelenin gerektirdiği her görev bir külfet, ödenen her bedel bir anlamsızlık denklemine girer. Böylesi süreçlerde devrimci çizginin de belli oranda yılmaktan etkilenmesi söz konusudur. Çünkü çizginin pratik olarak üretilmesi ya da gerçekleşmesi bu süreçlerde daha meşakkatli bir döneme girmiştir. Ancak esas olan ideolojik olarak gücünü koruma meselesidir. Devrimci çizginin esasen gücünü aldığı nokta ise kitlelerin yaşadığı sosyal, ekonomik ve siyasal gerçeklikte onların çıkarlarını temsil eden tarihsel bir karaktere sahip olup olmadığıdır.

İçinde geçtiğimiz süreçte devrimci mücadelenin karmaşa, yılmak ve belirsizlik çemberinde kuşatılmasına karşısında direnç oluşturmalarının sağlanması esas görevdir. **Zira bu direnç ve kararlılık bir sonraki adımda sürece yanıt verip vermeyeceğinin zemini olacaktır.** Devrimci hareketin bu karmaşa ve kaos sürecinde en önemli referans noktası tarihsel rolü ve haklılığıdır. Kitlelerin içinde bulunduğu sömürü koşulları bu tarihsel haklılığa şüphe düşürmeyecek kadar berraktır.

Bu durum ne kadar bir gerçekliği içeriyor ise devrimci mücadelenin aşması gerektiği önemli sorunların varlığı da bir başka gerçekliği içeriyor. Bu gerçekliğe ancak tarihsel haklılık ekseninde tutunulacak tavırla yanıt olunabileceği unutulmamalıdır.

Sorunların açmazların bu bağlamda sahiplenilmesi oldukça önemlidir. Bu sorumluluğu yüklenmek anın en devrimci görevlerinden birisidir. Devrimci sorumluluk ve iddia bugün için var olan sorunlara ideolojik, teorik ve politik olarak kafa yormaktan geçiyor. Sürekliliği sağlanmış bir devrimci pratiği gerçekleştirme sorumluluğu yanında devrimin teorik, politik ve ideolojik sorunlarına karşıda büyük bir sorumlulukla sarılmak önemlidir.

Sorumluluk üstlenme ve bunun üstesinden gelecek bir sürece girme bugün için her açıdan önemli bir toplumsal sorun olarak karşımızda durmaktadır. Kendi sorunlarından kaçan, toplumun sorunlarından kaçan bir toplumsal gerçeklik söz konusudur. Bu durum halk gençliği açısından da daha fazla geçerlidir. Yaşamın önüne çıkardığı görevleri günü kurtaracak bir biçimde yerine getiren bunun ötesinde kendi tercihlerini oluşturma ve ona sahip çıkmaktan uzak bir nesneleştirme süreci söz konusudur. Emperyalist kapitalist üretimin insanın özne olan niteliğini aşındırdığı, üretim araçlarının insan üzerindeki hakimiyetini pekiştirdiği ve her geçen gün daha fazla etkin kıldığı tarihsel eğilim içinde insanın dinamik rolüne yönelik vurgu ve

bilinç açıklığı daha büyük bir ihtiyaç olarak açığa çıkmaktadır.

Bu bağlamda belirlenen ve yönü çizilen, önüne sunulanı gerçekleştirme dışında seçenek bırakılmayan koşullara ve ideolojik saldırılara karşı bir isyan başlatmak meşru ve haklıdır. Büyük iddiaların tarih sahnesinden uzaklaştığı yalanıyla sürekli bir şekilde tarih bilincinin karartıldığı ve tarihsel olarak geçici olmaya mahkum bu sistemin kalıcı ve baki olduğu yalanına karşı isyan başlatmak meşrudur.

Devrimci çizginin meşruluğu yanında geniş kitlelerin buna ikna edilmesi gibi bir sorumluluğumuzda söz konusudur. Bu sorumluluk nasıl gerçekleşecek? İçerden dışarı doğru devrimci sürecin pekişmesi, daha güçlü örgütlenmesi nasıl gerçekleşecek? Devrimci çizginin korunması ve geliştirilmesi nasıl olacak? Devrimci çizgide sebat etmek bugün ki karmaşa, gerileme ve yılmak koşullarında nasıl mümkün olacak? Devrimci hareketin ve belli oranda ideolojik ve politik sürecin tıkanma yaşadığı bu koşullarda nasıl bir devrimci çizgi sorunlara umar olacak? Devrimci çizgiyi bu bağlamda yeniden üretmek nedir?

Devrimci mücadele yürüten ve devrimci mücadele noktasında kaygı duyan herkesin bu sorulara ve sorunlara odaklanması önemlidir. Fikir üretmek, ortak kolektif bir tartışmayla bu fikirleri paylaşmak ve ikna edecek derinlikte fikirlerimizi oluşturmak önemlidir. Bu inceleme, araştırma ve gerçeğin bilgisine hakim olmayla mümkündür.

Aşağıdaki konu başlıkları üzerinde herkesi incelemeye, araştırma yapmaya ve devrimci sürecimizi daha güçlü ve içinde geçtiğimiz koşullara yanıt olacak düzeye ulaştıracak düşünsel, pratik katkılar sunmaya çağırıyoruz. Devrimci deneyim ve tarihsel birikimimiz ışığında yoğunlaşmış ve odaklanmış bir tartışma yürütülmelidir. Herkesin kolektif ya da bireysel temelde konu başlıkları üzerinde fikirlerini belirtme hakkı vardır. Yine her yazı hakkında diğerlerinin eleştiri ve öneri hakkı vardır. bunun ötesinde her yazının ciddi şekilde incelenmesi ve tartışma başlıklarının polemiklerle zenginleştirilmesi ve düşünsel çeşitlilik ve fikirlerin çekişerek pekişmesi gibi bir ihtiyaç vardır. bu ihtiyaçta yanıt verecek, düşünce ile pratiğin uyumlu hale geldiği devrimci sürecimizi yeniden üretmeye katkı sunacak bir kampanya örülmesi sorumluluk ve görevi tüm katılımcı ve kolektif bileşenin sorumluluğu olmalıdır.

Tartışma başlıkları:

- YDG'nin mücadele tarihinde devrimci çizgi
- Kitlelerden öğrenme nedir? Kitlelerin öğrencisi olmak ne demektir?
- Kitle örgütlerine önderlik etmekten ne anlıyoruz?
- Devrimci kültürden ne anlıyoruz?
- Yaşadığımız sorunlar ekseninde örgüt-birey ilişkisi
- Teorik, örgütsel, ideolojik meselelerde elini taşın altına koymak nedir? Sorumluluk almaktan ne anlıyoruz?

DOSYA

Devrimci çizgide sebat et, devrimci çizgiyi yeniden üret!

Kendi ayaklarımız üzerinde duralım...

“Elimizi taşın altına koymak gerekir” dediğimizde bu sözden ne anlıyoruz? Her ne kadar bu söz herkese benzer anlamları çağırırsa da sözün anlamını somutlaştırmaya kalktığımızda birbirinden farklı yaklaşımlarla karşılaşabiliyoruz.

Şüphesiz ki bu sözün anlamı, yükün paylaşılmasını içeriyor. Yük dediğimiz de Türkiye devriminin görevleridir. Kabaca bu vurgu Türkiye devriminin görevlerinin yerine getirilmesi için; birinci olarak, var olan görevlerimizi yerine getirmeyi, ikinci olarak da daha fazla görev ve sorumluluk almayı gerektirir. Ancak bunların yerine getirilmesi için de bazı eksikliklerimizin daha fazla üzerine gitmemiz gerekiyor.

Önümüzdeki en önemli devrimci görevlerimizden birisi sürekliliği sağlanmış bir kitle faaliyeti sürdürebilecek bir örgüt yapısına kavuşmamızdır. Bu görevin önümüzdeki en önemli görevlerimizden birisi olmasının nedeni de mevcut yapımızın buna uyumsuzluğudur.

YDG örgütlülüklerinin önemli bir kısmı sürekli değişmekte, faaliyette bir istikrar yakalanamamaktadır. Elbette yıllardır faaliyet yürüttüğümüz alanlar var. Buradaki faaliyetlerimizin bir yönüyle istikrarlı olduğu vurgulanabilir. Bunun en önemli nedeni egemenlerin politikalarına karşı halk gençliğinin bitmek bilmez mücadelesinin bir ürünüdür. Esastaki pay buna aittir.

Bununla birlikte bu faaliyet alanlarımızda dahil, genel anlamda bir faaliyetçi sirkülasyonunun önüne geçilemiyor. Bu durum deneyimin birikmesini önlediği gibi, sürekli belli bir eşğin altında kalmamızın da önemli nedenlerinden birisidir. Böylesi bir yapının doğurduğu bir dizi çelişkiyle uğraşıyoruz. Önümüzdeki bu çelişkileri çözmediğimiz sürece de belirli bir eşgi atlamamız da imkansız kalmaktadır.

Bu örgüt gerçekliğine daha yakından baktığımızda belli başlı eksikliklerimiz hemen hepimizin bildiği gibi şu noktalarda toplanıyor.

- YDG faaliyetlerinde bir dağınklık
- Kolektif bilinçte zayıflık
- Gerekli inisiyatif göstermeme
- Faaliyetin sorunlarından başka sorunların daha fazla gündemi meşgul etmesi
- Kendine güven sorunu
- Ne yapacağını bilememe hali

Bu maddeler ilk başta aklımıza gelenler. Şüphesiz bunlar çoğaltılabilir. Bunca çaba harcadığımız bu çelişkilerin çözümünü nasıl gerçekleştireceğiz?

Bunun için ilk başta bütün örgütlülüklerimizin kendi ayakları üzerinde durmasını hedeflememiz gerekiyor. Kendi ayakları üzerimizde durmak, bizim içselleştirdiğimiz bir kültür, bir nevi kimliğimiz olmalıdır. Ancak örgütlülüklerimiz, yeterli kadrolarımızın olmamasından kaynaklı atıl halde kalmaktadır. Bu durum da göstermektedir ki deneyimli kadrolarımızın yokluğu, birçok örgütlülüğümüz açısından atıl kalmanın, yeterli bir faaliyet yürütememenin görünüşteki bir nedenini oluşturuyor. Elbette YDG olarak sürekli deneyimli kadrolar yetiştirmemiz gerekiyor. Bu da toplamda örgütlülüğümüzün temel görevlerinden birisidir. Ancak bu durum aynı zamanda örgütlülüklerimiz açısından kendi ayakları üzerinde duramadığımızı da gösteren bir veridir. Öyleyse bu konu üzerine daha fazla yoğunlaşmalıyız.

Gerçeklerin devrimciliğinde daha fazla sınıanalım

Gerçeklerin devrimci, kötü olanın gerçekler değil, bizlerin bunu kavrayamaması olduğu hareketimizin geleneğinde fazlasıyla vardır. Elbette bu bir yönüyle bizlerin belirli bir olumluluğunu işaret etse de, esasta bu durumu içselleştiremediğimiz altını çizmemiz gerekiyor. Genç devrimciler olarak, gerçekliğin ateşinde piştiğimiz oranda devrimciliğimiz sağlamlaşacak, kendi ayakları üzerinde duracaktır. Öyleyse bizler için acil bir görev gerçeklikle yüzleşmedir. Bunun için de iki noktanın üzerine sistemli bir şekilde gitmemiz gerekiyor.

Birinci olarak, kendi gerçekliğimizle yüzleşmektir. Her alan örgütlülüğümüz, bütün yoldaşlarımız gerek kendilerine gerekse de kolektife dair gerçekliği açığa çıkarma, bunları kavramak için sistemli çaba harcamak zorundadır. Gerçeklik dediğimiz olumlu ve olumsuz bir dizi özelliğimizin bütününi oluşturmaktadır. Dolayısıyla süreç içerisinde en can alıcı çelişkileri açığa çıkarmak, onlarla yüzleşmek bizim için elzemdir.

Egemenlerin ideolojisi gerçekliğin sorgulanmaması, yahut çarpıtılması üzerine kuruludur. Burjuvazi ve toprak ağaları için gerçekliğin kavranılması en korkulan şeydir. Gerçek ne kadar gizli kalırsa, kendi egemenliklerinin ömrü o derecede uzamış olacaktır. Bunun farkında olan egemenler daha okul çağında (öncesi yine özel mülkiyet sisteminin bir ürünü olan ailede) kendi gerçekliğimizin gizlenilmesi için uğraşmıştır. Kendi gerçekliğiyle yüzleşme ve hesaplaşma, bu egemenlerin tarihinde bir dizi karanlık nokta olduğu, insanlık suçu işlediği için yüzleşmeden ziyade hemen savunmaya geçme

bu sistem tarafından bizlere kazandırılmış kötü bir özelliktir.

Bu kültürün yansımaları bizim içimizde de bir şekilde devam etmektedir. Bundan kaynaklı eleştiri aldığımızda ilk elden savunmaya geçeriz. Eleştirinin haklı olup olmaması, o an için önemli değildir. O an için önemli olan tek şey ise eleştiriye savuşturmadır. Bunun için de eleştiri özeleştiri toplantıları ya hiç yapılmaz ya da büyük bir gerilimle yapılır. Sonuç itibarıyla de istenilen başarı bir türlü sağlanamaz.

Ancak ya adı mız birçok sorunun kökeninde kendi gerçekli imizden kaçtı mız vardır. En basitinden neden yeterli inisiyatif gösteremediğimizden nedeni ne yapacağımızı bilmemizden mi kaynaklanmaktadır? Hayır, bundan kaynaklanmıyor. Aksine büyük oranda ne yapacağımızı biliyoruz ancak kendi gerçekliğimizle yapılacak işler arasındaki çelişkiyi çözmekten kaçıyoruz. Bu durum da başlı başına inisiyatif sorununu doğurmaktadır.

Kendi gerçekliğimizden kaçmak, kendi çelişkilerimize yoğunlaşmamak, bir süre sonra moral, motivasyon üstünlüğümüzü kaybetmemize yol açıyor. Bu durumun sürdürülemezliğini kendi pratiğimizden biliyoruz. Zamanında böyle yaklaşan birçok yoldaş, bugün faaliyetin dışında bir yaşam sürmektedirler. Bunun içinde kendi gerçekliğimizi daha fazla açığa çıkarmak için çaba harcamalıyız.

Bu anlamda bir anlayış değişikliğine gitmemiz gerekmektedir. İçinden geldiğimiz toplum yapısı hatalarımızı kabullenme, hatalarımızın kaynaklarını açığa çıkarma, ve buradan pratiğe uygulayacağımız bir senteze varmayı zorlaştırıyor. Büyük oranda hiçbirimiz -en özeleştiriye açık olanımız da dahil- kendi gerçekliğimizi sistemli bir şekilde açığa çıkarmıyoruz. En fazla gelen eleştirilerdeki haklılıkları belirtiyoruz. Bu durum büyük oranda eleştiriye açık olmak olarak ifade ediliyor. Ancak bu durum eleştiriye açık olmak değildir, olsa olsa daha ince bir yolla eleştiriye savuşturmadır.

Ele tiriye açık olmaktan anladı mız, ele tiri geldi inde bu eksende, e er getirilen ele tiri haklıysa ona hak vermek de ildir. Eleştiriye açık olmaktan anladığımız, hepimizin önce kendimizi eleştirdiğimiz, eksikliklerimizi sistematik olarak açığa çıkardığımız, kendimize dair çözüm noktalarını tartıştığımız bir süreci ifade ediyor. Ne yazık ki daha bu noktalara gelemedik. Ancak bu yönlü adımlar atmadan da devrimi gerçekleştirmek imkansızdır. En fazla kendimizin verimliliği düşük çabasıdan öteye geçmez.

Eleştiri-özeleştiri kültürünü yaygınlaştıralım

Toplumsal kültürümüzün özeleştiriye açık olmadığını belirtmiştik. Peki bu şartlarda özeleştiri kültürünü nasıl yaygınlaştıracamız? Kendi gerçekliğimizi nasıl çözümleneceğiz?

Öncelikle kolektif faaliyetimizin eksikliklerini açığa çıkarmamız gerekiyor. Bunun için bütün örgütlülüklerimizin kendi faaliyetlerini değerlendirmesi, özeleştirel bir tutum takınması gerekmektedir. Bu anlamda bütün örgütlülüklerimizin kendi faaliyetini kolektif bir şekilde, özeleştirel değerlendirmesini her yerde teşvik etmeliyiz. Ancak kolektif faaliyetin özeleştirel değerlendirilmesini sağlıklı bir şekilde yapabilmek için de bununla eş zamanda kolektifin eksikliklerindeki kendi payımızı da açığa çıkarmak gerekmektedir. Bu anlamıyla faaliyetimizin değerlendirilmesi iki başlık altında, kolektif faaliyet (esas olan bu) ve bileşenin değerlendirilmesi ekseninde yürütülmelidir. Bunun için de yeterli yoğunlaşmanın içine girmek, bu yoğunlaşmaya uygun zaman ayırmak gerekir. Sonuç olarak diyebiliriz ki unutmak toplumsal hastalığımız ancak yüzleşmek ve hesaplaşmakta devrimci sorumluluğumuzdur.

Gerçeklikle ilgili bir başka konu da kitlelerin gerçekliğinin kavranmasıdır. Halk gençliğinin gerçekliğine dair hepimizde belirli fikirler vardır. Bu da gayet normal bir durumdur. Devrimci bir faaliyet yürüten bizlerin halk gençliğinin çelişkilerine dair belirli fikirlerimizin olması en temel sorumluluğumuzdur. Ancak burada karşımıza çıkan sorun halk gençliğinin gerçekliğinin kavranılamamasıdır.

Bizim görevimiz halk gençli inin sistemle olan çeli kilerini aç a çıkartarak, gençli in bu sistemden kurtulu unu sa layacak bir mücadeleyi örgütlemektir. Yani kısacası halk gençliğini örgütlemektir. Ancak örgütlülüklerimizin gelişim düzeyi de göstermektedir ki, çalışmalarımız istenilen başarıyı göstermemektedir. Burada sorun kimdedir? Örgütlenmeyen halk gençliğinde midir, yoksa onların çelişkilerini açığa çıkarıp, çözüm noktasına ikna edemeyen bizlerin mi?

Öyleyse gerçeklikle yüzleşmek için, halk gençliğinin çelişkilerini açığa çıkartabilmek için, sürekliliği sağlanmış bir kitle faaliyetine ihtiyacımız vardır. Son yıllarda hemen hemen bütün devrimci demokratik gençlik örgütlerinde karşımıza çıkan kitle faaliyetindeki isteksizlik, sadece kendi üyeleriyle eylem yapma anlayışı, bir çıkmazı da beraberinde getirmektedir. Her ne kadar açıkça ifade etmesek de bizlerin nazarında örgütlenmeyen halk gençliği suçludur. Bunu açıkça ifade etmiyoruz belki ancak, onların çelişkilerini açığa çıkaracak bilgiyi kavramamız da bu sürekliliği sağlanmış kitle faaliyetinde mümkündür. Düzenli kitle faaliyeti yürütmememizin altında yatan nedenleri incelediğimizde, kendimize güvensizlik, kitlelere güvensizlik, onların harekete geçeceğine inançsızlık vb bir dizi nokta açığa çıkıyor. Böylesi şartlar altında düşünce yapımızın suçlu kitlelerde aramanın ötesine geçmeyecektir. Ancak bu düşünce tarzı doğru değildir.

Bizim halk gençliğine dair bilgilerimizin algısal olduğunu görmeliyiz. Ve algısal bilgi tek yanlı bir bilgidir. Mao'nun da ifade ettiği gibi algısal bilgi ussal bilgiye çıkartılmazsa

ve ussal bilgi de yeniden pratiğe (örneğinimizde kitle faaliyete) dönmezse gerçekliği kavramamız ve değiştirmemiz mümkün olmaz. (*) Bu durum da halk gençliğinin örgütlenmemesi kaderimiz olmaya devam eder.

Üzerinde durmamız ve çözmemiz gereken bir başka zaa-fımız da yürüttüğümüz faaliyetin bütün sorumluluğunu üzerimize almaktır. Genelde bu durum pratik görevler olarak anlaşılr.

Elbette en önemli nokta daha fazla pratik görev almak, pratiğin içerisinde yer almaktır. Çünkü pratiğin içerisinde yer almadığımız şartlarda, halk gençliğinin ve kendimizin çelişkilerine dair bir bilgiye ulaşamayız. Ancak üzerinde durmak istediğimiz nokta bu değildir. Çünkü bütün örgütlülüklerimiz iyi kötü belirli çalışmalar içerisindedir. Ancak çalışmalarda karşımıza çıkan çelişkilerin çözümüne dair bir inisiyatif sorunu yaşıyoruz.

Karşımıza çıkan tablo şöyle olmaktadır: Birçok alan faaliyetimiz çalışmalarını üzerinde bir değerlendirme de bulunmuyorlar. Belirlenen işlerin yaşama geçirilmesinin ötesinde bir değerlendirme yapmıyorlar. Görevler yerine getirilmediğinde de genelde “topu taca atmaya seçiyoruz”.

Faaliyet değerlendirmeleri büyük oranda yapılan işlerin tarihsel olarak sıralanmasının ötesine geçmiyor.

Yürütmüş olduğumuz kampanya çalışmaları üzerinde biraz daha duralım. Bütün kampanya faaliyetlerimiz kitlelerle olan bağlarımızı güçlendirmeye yöneliktir. Bunun anlamı bütün kampanya faaliyetlerimiz aynı zamanda kitlelerin çelişkilerinin anlaşılmasını içeriyor. Peki bir önceki süreçle bir sonraki süreç arasında kitlelerin gerçekliğine dair kavrayışımızdaki herhangi bir değişiklik olmuş mudur? Olmuşsa nelerdir? Bizdeki gerçeklik ise böylesi bir sorgulamanın genelde yapılmamasıdır. Daha kötüsü A/P araçlarının gözü kapalı bir şekilde kullanılması ve geniş kitleleri genelde katamadığımız eylemliliklerin yapılması üzerine kuruludur. Örneğin, yayın dağıtımını yaparken, bir imza toplarken ya da kitlelerle diyalog kuracak herhangi bir pratik içerisindeyken, onların gerçekliğine dair kavrayışımızı sürekli güncelliyor muyuz? Kafamızda sürekli “**temas etti imiz kitlelerin çeli kileri nedir?**”, “**nerelere yo unla aca ız?**”, “**daha farklı neler yapılabilir?**” gibi bir dizi soruyu kitle faaliyeti içerisinde somut olarak cevap aramalıyız. Ancak böylesi bir yaklaşım, pratikte görev alan yoldaşların karşılaştıkları sorunlar karşısında inisiyatifli davranmalarına yol açar. Bu yüzden de pratik-teori-pratik döngüsünü yaşama geçirmek önemlidir. Buradaki teoriden kastığımız faaliyetimizi daha ileri taşıyacak, karşılaştığımız çelişkileri çözebilecek bilgiye ulaşmaktır, yoksa ustaların yazdıklarını ezberlemek değildir.

Birçok kişi teori denildiğinde MLM ustalarının yazdıklarını öğrenme sanır. Bu yüzden de teori okumaları herhangi bir sorunumuzu çözmiyor. Zaten gerçekliğimiz teorik oku-

maları çok az kişinin yaptığı, yapanların da belirli bir sistemden yoksun yapıyor oluşudur. Ancak teoriyi ussal bilgi olarak ele alırsak, pratikte karşımıza çıkan çelişkilerin çözümünü de teori olarak alırız. Faaliyette bir dizi çelişki yaşarken, bambaşka şeyleri okumak, istediğimiz bir şey değildir. Bir alanda faaliyetin kolektif şekilde yürütülmesinde sorun varsa, orada teori kolektif faaliyetin önündeki çelişkilerin çözülmesini incelemektir.

Bilindi i gibi bizde teorik makaleleri okumayı pek kimse sevmeyiz. Bunun de nedeni teorinin bir amaca hizmet etmemesidir. Eğer biz teoriden faaliyetimizin çelişkilerini çözmeyi hedeflemediğimizde örneğin Lenin'in “Ne Yapmalı?”sı dünyanın en sıkıcı kitabıdır. Ancak örgütlenmeye dair bir dizi çelişkimizi çözmek istiyorsak aynı kitap dünyanın en keyifli kitabıdır. Bunun içinde okuduğumuz teorik makaleler faaliyetimizin ihtiyacının ürünü olmak zorundadırlar. Bunun için de Mao, komünist ustaların klasiklerini ezberlemekten çok ustaların sorunları çözüm yönteminin öğrenilmesine önem vermiştir.

Çelişkilerin çözümünü sadece ustaların teorik yazılarından çıkarmamız bir yönünü yine eksik bırakacaktır. İşin esas yönü çelişkilerimizin kökenini açığa çıkartmaktır. Bunun için de nesnel gerçekliğimizi incelemeye çalışmak, faaliyetimizin görevlerini açığa çıkarmak ve kendimizi bu görevleri (pratik ve teorik) yerine getirmeye konumlandırmak, sorunlarımızın çözüm noktasıdır.

Bütün yoldaşlarımız, bütün örgütlülüklerimiz daha fazla yük alabilmesinin yolu gerçeklikle yüzleşme cesaretini göstermeleri ve karşımıza çıkan çelişkilerin çözümüne odaklanma cüretini gösterdiği takdirde, örgütlü yapımız hızla gelişecektir.

(*) “*Ama genellikle, gerek doğayı değiştirmenin pratiğinde, gerekse toplumu değiştirmenin pratiğinde, insanların ilk baştaki fikirleri, teorileri, planları ya da programlarının hiç değişmeden gerçekleştiği pek enderdir. Çünkü gerçekliği değiştirmeye girişen insanlar genellikle birçok kısıtlamayla karşılaşılır. Yalnızca var olan bilimsel ve teknolojik koşullar tarafından değil, aynı zamanda nesnel sürecin gelişmesi ve bu sürecin belirginlik derecesi (nesnel sürecin yönleri ve özü henüz tam olarak açığa çıkmamıştır) tarafından da kısıtlanır. Böyle bir durumda fikirler, teoriler, planlar ya da programlar genellikle kısmen, bazen de tamamen değişirler. Çünkü, pratiğin akışı içinde önceden düşünülmemiş koşullarla karşılaşılır. Yani ilk baştaki fikirler, teoriler, planlar ya da programlar gerçekliğe kısmen ya da tamamen uygun düşmeyebilir ve kısmen ya da tamamen yanlış olabilir. Birçok durumda, bildiğimiz yanlışların düzeltilmesi, nesnel sürecin yasalarıyla uygunluğunun sağlanabilmesi, böylelikle öznel olanın nesnel olana dönüştürülebilmesi ya da başka bir deyişle, önceden tasarlanmış sonuçların pratikte elde edilmesi için, başarısızlıkların birçok kez tekrarlanması gerekir. Ama gene de,*

DOSYA

Devrimci çizgide sebat et, devrimci çizgiyi yeniden üret!

Öğretmeden önce öğrenmeyi bilmek...

Yıkıp yerle bir etmek istediğimiz sistemin tam olarak içinde yaşıyoruz. Bu yüzden egemenlerin halk kültürüne, halk gençliğine dönük her türlü yozlaştırma saldırılarından biz de payımıza düşeni fazlasıyla almaktayız.

Devrimci savaş kitlelerin savaşdır. Ancak kitleler seferber edilerek ve onlara dayanılarak yürütülebilir(Mao). Çıkış noktamız kitlelerin devrimde ki rolünün önemini vurgulamaktır. Ezilen milyonların savaşımızda ki rolü tayin edicidir. Bu yüzden kitlelerle, halkla bütünleşme konusu önemli bir noktada durmaktadır. Kitlelerle bütünleşme konusu salt pratik belli A/P araçlarıyla kitlelerin karşısına dikilmek demek değildir. Elbette her gün bildiri dağıtmak düzenli, sistemli A/P faaliyeti yürütmek kendi içinde anlamlı bir çalışmadır. Ancak bütün bunları yaptığımız zaman kitlelerle bütünleşmek için bütün sorumluluklarımızı yerine getirmiş olmuyoruz. Ya da sadece okuma-araştırma-inceleme çalışmalarını verimli yapmakla kitlelerin sorunlarını teorik olarak öğrenmeye çalışmak bizi kitlelere yaklaştırmaz. Politik seviye sadece teorik akademik çalışmalarla ölçülmez. Politik seviyeyi belirleyen etkenlerden bir tanesi de kitlelerle kurduğumuz bağdır. Politik seviyesi yüksek birey ya da örgüt kitleden her an öğreniyor demektir.

Ezilen milyonların acılarının, sevinçlerinin, kültürlerinin bir parçasıyız/olmalıyız. Bütün bu tarihsel acıları, hüznüleri sahiplenmediğimiz, hissetmediğimiz sürece halkın yanında olmamız, kitlelerin nabzını tutmamız, kendiliğinden hareketlerin içerisinde yer almamız mümkün olmayacaktır. Bu aynı zamanda ekonomik-akademik-demokratik hak mücadelesi veren kesimlerin mücadelelerine de uzak kalmamız, bu mücadelelerden bir haber olmamız demektir. Bu da devrim sürecini iletmemizi, sınıf mücadelesine yön vermemizi engeller.

Kitleleri örgütlemenin ön koşulu doğru bir politik hat oturtmaktır. Doğru bir politik hat oturtmanın ön koşulu ise kitlelerle doğru-düzenli-sistemli bir ilişkilendirme içerisinde olmaktır. Kitlelerin gerisinde kalmamalıyız çünkü onların bilinçlenmesini sağlamak bizim görevimiz. **Kitleden kopmamalıyız çünkü onlardan örenecek çok eyimiz var.** Kitlelerin kendiliğinden oluşmuş, taleplerini, bilgilerini alarak sistemli, düzenli bir politika oluşturmak için ne önün-

de ne arkasında tam olarak kitlenin yanında olmalıyız. Ancak bu yolla kitlelerin taleplerine, çelişkilerine, acılarına hâkim olabiliriz.

Kitlelerin öğreticiliği sadece politik hat belirlemede etkili bir rol oynamaz. Aynı zamanda bireylerin burjuva zaaflarından sıyrılmasını sağlayacak yerde kitlelerin içindir. Kitlelere gitmediğimiz, halkla bütünleşmediğimiz oranda ideolojik zaaflarımızdan arınmamız, örgütsel sorunlarımızı aşmamızda bu oranda güçleşecektir.

Kitlelerin öğretici değiştirici gücüne güvenelim!

Mao yoldaşın sürekli vurguladığı “kitlelerin öğrencisi olalım” şiarı bireyle örgütün ya da örgütle kitleler arasında ki mesafenin giderilmesinde ve bağların güçlenmesinin önündeki engellere karşı her zaman panzehir görevi görmüştür. Doğru bir tarzla ele alırsak kitlelerin öğretici, değiştirici yanını açığa çıkarabiliriz. Değiştirme gücü sadece bize ait bir güç değil, kitlelerinde değiştirme gücü azımsanmayacak derece de önemlidir.

Yıkıp yerle bir etmek istediğimiz sistemin tam olarak içinde yaşıyoruz. Bu yüzden egemenlerin halk kültürüne, halk gençliğine dönük her türlü yozlaştırma saldırılarından biz de payımıza düşeni fazlasıyla almaktayız. Sistemin içinde yaşarken bu bozuk çarkın dönmesi için biz de her gün bu çarka su taşıyoruz. Bu yüzden sistemin geri, yoz yanlarından her gün etkilenme riskiyle karşı karşıyayız. **Bu saldırıya karşı savamanın yolu ise halkın içinde halkla bütünleşme ereki bir ya am sürdürmektir.** Mao'nun da dediği gibi **“yüzümüzü her gün yıkamalıyız, çünkü yüzümüz her gün kirleniyor”**. Özellikle sınıfsal köken olarak küçük burjuva sınıfa ait olan öğrenci gençliğin yoğunluklu olarak bulunduğu örgütlenmeler için halka hizmet etme, kitlelerle bütünleşme, kitlelerden öğrenme meseleleri daha önemli bir nokta da durmaktadır. Küçük burjuva bakış açısına daha fazla düşülebileceği için ideolojik zaaflardan arınması, örgütsel

sorunların aşılması için kitlelerin içerisinde daha fazla olmak gerekir.

Kitleden kopan birey eksiklerine, zaaflarına kapalı hale gelir, bu da bireyi örgütten uzaklaştırır. Bireyin bilincinde, kararlılığında, iddiasında bozulmaya yol açar, kitlelere yabancılaşmayı doğurur bu da mücadeleye yabancılaşmayla paralel ilerler. **Ancak sürekli kitlelerin içerisinde olan kitlelerden ö renen ve ö rendiklerinden hareketle kitlelere ö retenler mücadeleyi özümseyebilir ve mücadelede ilerleyebilir.** Her an kitlelerin içinde kitlelerle el ele mücadeleyi sürdürebilenler ideolojik sağlamlığı, politik seviyeyi yükseltebilir ve devrimci iddiada kararlı bir duruş sergileyebilir. Kitlelerle bütünleşen bir militan yapısına sahip örgütlenme kitleleri mücadelenin bir parçası haline getirebilir. Politikaları hayata geçirmenin yolu da kitlelerden geçer, kitlelerden beslenen ve kitleler tarafından sahiplenilen politikalar hayata geçmeye adaydır.

Kitlelere gitme yöntemlerimize dair!

Kitlelerin devrimdeki rolünden, eğitici, öğretici, değiş-tirici yönlerinden, kitleden beslenmenin öneminden sıkça bahsedebiliriz. Ancak yöntem sorununu çözemediğimiz sürece bu çağrılar yanıtız kalmaya devam edecek kitlelerle aramızda ki açığı genişledikçe genişleyecek. Mao yoldaş bu meseleyi "görevleri saptamak yetmez, aynı zamanda bunları yerine getirmek için uygulanması gereken yöntemler sorununu da çözmek zorundayız. Eğer görevimiz bir ırmağı geçmek ise, bunu köprü ya da sandal olmadan yapamayız. Köprü ya da sandal sorununu çözmeden ırmağı geçmekten söz etmek boştur. Yöntem sorununu çözmeden, görev hakkında konuşmak yararsızdır" sözleriyle ifadelendiriyor.

Kitlelere ilişkilendirirken sabırlı, ısrarlı, kararlı, sürekli, düzenli bir biçimde diyalog kurarsak bağlarımız güçlenir. Konuşmadan önce dinlemeyi bilirsek, kitlelerin öğ-

retmeni olmadan önce öğrencisi olmayı başarırız, bıkmadan usanmadan dinlersek, algılarımız öğrenmeye açık olursa küçük burjuva aceleciliğinden uzak durursak kitlelerin yanında olmanın, kitleden beslenmenin faydalarını somut bir biçimde görebiliriz. Ancak bunun yerine basit, açık olmayan bir dille uzun uzun kitlelere bir şeyler anlatma gayretine girersek hata etmiş oluruz. Adapte olmamız gereken en temel mesele öğrenmeye açık olma ve dinlemeyi bilme meselesidir. Evet, kitlelere anlatacak çok şeyimiz var. Ama bunu onları dinlemeden ve aceleyle yaptığımızda bizi yanlış anlamalarına yol açabiliriz. *"Kitleyle basit ve açık anlaşılabilir bir dille konuşmak zorundayız. Hiç bir zaman yüksek perdeden, ağır top atışları gibi ukalaca, yabancı sözcükler kullanılarak kitleye bir şey anlatılmaz. Anlaşılmayan sloganlar, anahtarı olmayan çözüm önerileri kitleye sunulmaz"* (Lenin).

Unutmamalıyız ki yaptığımız hiçbir iş kitleleri örgütleme hedefimizden bağımsız değildir. Ancak kitlelerden uzak oluşumuz, kitleleri tanımıyor oluşumuz yaptığımız işleri kitleleri örgütleme hedefimizden bağımsız bir biçimde ele almamıza neden olabiliyor, bu da kitlelere karşı sekterleşmeyi beraberinde getiriyor. Kitlelerden kopuk olma ne kadar tehlikeliyse; kitleleri önemsememe, tepeden bakma, kendi gündemlerini ve taleplerini dayatma anlayışı da o kadar tehlikelidir. Her iki yaklaşımda sınıf mücadelesinden, halkı örgütleme hedefimizden bizi uzaklaştırır ve mücadeleye yön vermemizi engeller.

Unutmamalıyız ki yaptığımız hiçbir iş kitleleri örgütleme hedefimizden bağımsız değildir. Ancak kitlelerden uzak oluşumuz, kitleleri tanımıyor oluşumuz yaptığımız işleri kitleleri örgütleme hedefimizden bağımsız bir biçimde ele almamıza neden olabiliyor, bu da kitlelere karşı sekterleşmeyi beraberinde getiriyor.

DOSYA

Devrimci çizgide sebat et, devrimci çizgiyi yeniden üret!

Örgütsel mekanizmada devrimci kültür ve önemi

Örgüt kültürünün bireye taşınması, tarihsel bir miras ile kazanılan birikim ve inancın bireyin ruhuna yedirilmesi, ardından bireyin yaşayış biçiminin bu ekseninde şekillenmesiyle başlayan durumdur.

Kolektif mekanizmasına zamanla dahil olan bir bireyin kolektif içinde daha da aktifleşmesini, devrimcileşmesini sağlayan nokta bulunduğu oluşumun örgütsel kültürünü yani bizim için örgütün devrimci kültürünü tanıması ve benimsemesiyle oluşur.

Çok sıkça kullandığımız bu devrimci kültür tanımlaması aslında nedir ne değildir veya bizim için neler ifade eder buna değinelim. Bu yazı bireyin kolektif mekanizmasına olan sorumluluğu üzerine ele alınmıştır.

Örgüt kültürünün bireye taşınması, tarihsel bir miras ile kazanılan birikim ve inancın bireyin ruhuna yedirilmesi, ardından bireyin yaşayış biçiminin bu ekseninde şekillenmesiyle başlayan durumdur. Bu durum pratik içinde gelişip güçlenerek anlam kazanan, kendine ait karakteristik niteliklerin örgüt bilinci ile şekillenmesiyle sağlam bir temel oluşturarak devam eden ve en son olarak da devrimci bir bireyin ortaya çıkmasıyla yaşam boyu taşınacak olan bir kültürü zihninde benimsemesiyle doruğa ulaşır.

Peki devrimci kültürün bireye kazandırdığı özellikler ba lca nelerdir ? Bunları benimsedikçe bulundu umuz kolektife katacaklarımız neler olur ?

Yoldaşlık ilişkilerinin her bakımdan yozlaştırılmaya, düşürülmeye ve hatta yok edilmeye çalışıldığı bir dönemden geçiyoruz. Bu eğilip bükülmenin olduğu dönemde örgütsel kültürü yani devrimci kültürü yaratan kişilik değerlerine daha çok sarılmamız. Bu değerleri sahiplenerek devrimciler üzerinde yaratılmak istenen kültürel eğilip bükülmeyi aşmak mümkün olacaktır. Başlıca:

1-) Sorumluluk: Sorumluluk yüklenmek devrimciliğin kopmaz parçalarından biridir. Genel olarak baktığımızda devrimciliğe başlamak kararı alan bireyler zaten çok büyük bir sorumluluk almıştır. Fakat bundan bağımsız olmamakla birlikte pratik içindeki sorumluluklarımız devrimci yaşamın ve kültürün omurgasını oluşturur. Kısacası sorumluluk almak genel olarak devrimcilik açısından yoldaşlarına halkına karşı olan sorumluluğunun ifadesidir. Ta-

rihimizde bu mücadele için canıyla, kanıyla bedel ödeyen tüm insanları gözümüzün önüne getirelim. Bu insanların canları ve kanları yoldaşlarına, halkına, olan sorumluluğun adıdır. Günümüzde egemenler tarafından yozlaştırılmaya çalışılan bu algı devrimci kültürü ve devrimci bireyi oluşturan, ayakta tutan en önemli eksenlerden birisidir.

Ama bu değer anlamına rağmen devrimci kültürün temel taşlarından olan sorumluluğu almak noktasında genel olarak bir isteksizlik hali göze çarpmaktadır. Genel olarak nedenlerini incelersek iki nedene ayırabiliriz. Birincisi kısaca tembellik olarak tanımlayabileceğimiz aslında küçük-burjuva alışkanlıklarımızdan kopmamaktan kaynaklanmaktadır.

İkinci temel nedeni ise kendine güvensizliktir. Bu noktada ise bunu aşmak adına bireyin daha fazla sorumluluk alması yanlışlarından doğru olan sonuçları çıkartmak için çabalaması gerekmektedir. Bu pratiğin gerekliliklerindedir.

2-) Samimiyet: Yoldaşlık bilincinin temel yapı taşlarından birisi olan samimiyet örgütsel kültürü yaratan değerlerden birisidir. İlk yaptığı çağrışım bakımıyla akılda ilişkilerde sıcak davranmak durumunu akla getiren samimiyet, devrimci kültürde içeriği daha da dolu bir anlam içermektedir. Yoldaşlık ilişkilerinde netlik, güven temelli iletişimi ve yürekli davranmayı karşılayan kelime samimiyettir. Ve aşk-sevgi gibi sürekli ve sağlıklı bir paylaşım gerekir samimiyet için. Ama devrimci kültürde samimiyet kavramını değerlendirirken şu atlanmamalıdır: kişiden kişiye göre samimi olma görecesi değiştirilmez. Bu tarz durumları burjuva kültür temelinde gelişen arkadaşlık ilişkilerinde görmekteyiz. Bir arkadaş grubunda bir birey belli başlı kişilerle samimi olur fakat belli başlı kişiler de gruptan izole edilir. Bu tarz bir samimiyet devrimci kültürün samimiyet tanımına değil burjuva kültürün samimiyet tanımına uymaktadır.

Burjuva kültürün samimiyet anlayışı eğer ki devrimci bir kültür zemininde kendini var etmeye çalışıyorsa bu tarz

bir durumla şiddetle mücadele edilmelidir. Bu tarz bir durumla mücadele edebilmek adına burjuva kültürün getirdiği samimiyet anlayışı devrimci bir zemine kanalize edilerek eritilip yok edilmelidir.

3-) Cesaret: Devrimci kültürün mücadele eksenli şekillenmesinin temel yapı taşlarından birisi cesaret kavramıdır. Cesaret örgütsel mekanizmanın tarihsel gerçeğini yaratan, mücadele azmini şekillendiren bir söylemdir. Peki, devrimci kültürdeki cesaret kavramı ile kör bir cesaret kavramı arasındaki temel fark nedir?

Burjuva kültürde cesaret kavramı genel olarak bilinçli ya da bilinçsiz bir şekilde amacı olmadan korkusuzca davranabilmek anlamı taşır. Genellikle de kaba kuvvet içeriği taşıyan bir söylem olarak kendini var etmektedir.

Örgütsel mekanizmanın içinde anlam bulan cesaret, devrimci bir kültürde inanılan bir ideolojik gerçek ve amaç için, halk için can-kan bedeli mücadele etmek, zulmün üstüne yürümektir. Bizim için devrimci kültürümüzde cesaret demek İbrahim Kaypakkaya demektir. Ali Haydar Yıldız, Meral Yakar, Muharrem Çiçek ve niceleri demektir. Partizan kültüründe cesaret her türden devrim menfaati için düşmanın üzerine korkusuzca yürüyebilmek demektir.

Burjuva kültürde cesaret kavramı genel olarak bilinçli ya da bilinçsiz bir şekilde amacı olmadan korkusuzca davranabilmek anlamı taşır. Genellikle de kaba kuvvet içeriği taşıyan bir söylem olarak kendini var etmektedir.

Devrimci kültürdeki cesaretin devrimci bir şiddete dönüştürülme eyleminde bunun tam tersi bir biçimde gelişen kliklere karşı ne yapılmalıdır?

Bu tarz durumların yaşanmaması adına devrimci kültürün kolektife mensup bireylere daha iyi kavratılması gerekmektedir. Aynı zamanda bununla beraber bireyin teorik olarak ilerletilmesi de bu duruma karşı bir çözüm olacaktır. Devrimci kültürün taşıdığı cesaret kavramı ve bunun ardı sıra gelişen devrimci şiddet eylemi asla salt bir kör cesaret ve kaba kuvvet eylemi değildir.

Cesaret kavramı sadece bununla açıklanabilir bir kavram değildir. Örneğin örgütsel mekanizma içinde gördüğün bir hata veya yanlışın üzerine korkusuzca yürüyebilmek, her türden ideolojik yanlış ile mücadele edebilmek de bir cesaret örneğidir. Cesaret kavramı bir çok olayla ilintilidir fakat bunların pratik mücadele içindeki karşılıkları çok fazla olduğundan burada değinmiyoruz.

4-) Disiplin: Kolektife karşı sorumlu olan bireyin önememesi gereken konulardan birisi de disiplindir. Genel olarak disiplin kavramı bireyleri korkutan bir noktaymış gibi gelse de devrimci kültürde bunun niteliği farklıdır. Toplumsal yaşayışın ve karşı-devrimci pratiğin bilinçli yönlendirilmesi sonucu bu kavram sektör bir biçimde “despotluk” biçiminde anlaşılmaktadır. Lakin devrimci pratikte var olan disiplin kavramının bununla bir ilgisi yoktur.

Örneğin devrimci kültürde disiplin pratik faaliyetler içinde önemi asla göz ardı edilemez bir noktada durmaktadır. Her hangi bir mücadele pratiği için anlaşılacak zamana, yere ve gizliliğe dikkat etmek disiplin pratiğinin sonucudur. Devrimci kültür içindeki disiplin kavramı yalnızca devrimci pratik içinde değerlendirilmemelidir. Hayatımızın her alanı

na yaydığımız zaman planlı bir yaşayış içine girmemiz bizi olumlayan bir noktada duracaktır. Devrimci disiplin içinde gelişen planlı bir yaşayış ise bireyin her türlü politik gelişiminin önünü açacaktır. Kısacası yalnızca örgütsel mekanizmaya olumlu şeyler katmakla kalmayacak, kolektifin parçası olan bireyin yaşayış biçimi olarak da devrimci kültüre daha da hakim olmasını sağlayacaktır. Peki bu gerçekliğe uyulmazsa ne gibi sonuçlar doğacaktır?

Devrimci mücadele ekseninde planlanan bir çalışmanın saat 16:00’da başlaması gerekirken 17:30’da başlaması, çok hayati bir önem taşıyor ise eğer, devrimci anlayışla örtüşmesi mümkün değildir. Özellikle bu noktada uyarıyı ve bu durumu düzeltmeyi amaçlayan bir yoldaşımızı despot ve baskıcı olarak nitelemek nesnel bir duruşun

örneği olmayacaktır.

Bu tarz alışkanlıklarla mücadelenin yolları bireysel alın-ganlıklara yol açmaya açık gibi görünse de gerçekten bu kültürü sahiplendirebildiğimiz bireyler bu algının ger-çekliğini anlayacaktır.

5-) Özgüven: Devrimci kültürü ve örgütsel mekaniz-mayı sahiplenerek kavgada var olan bir birey kendi ver-diği mücadelenin meşruluğunu iyi kavrar ve inanç olarak bilincini buna odaklarsa bununla paralel olarak da özgü-veni geliştirecektir. Yalnız kör bir özgüven ile devrimci kül-türdeki özgüven kavramı bir tutulmamalıdır. Örgütsel mekanizmada bireyin taşıdığı özgüven atacağı adımların da disiplinli bir pratik içinde olması koşulunu yaratır.

Özgüven algısı tam anlamıyla oturmuş devrimci bireyler, kolektif mekanizmasının da özgüven kazanması konusunda oluşuma büyük bir ivme kazandıracaktır.

6-) Güven: Güven kavramı mevcut pratikler içinde bir-likte bulunduğumuz yoldaşlarımıza duyulması gereken gü-veni karşılar fakat yalnızca bununla özdeşleştirilmemelidir. Halkına güvenmek kavramı mücadele etme inancını daha da kavratan daha da militanlaştıran bir nitelik de ta-şır. Tarihimizin yarattığı kültürün en önemli parçalarından birisi olan bu kavram kesinlikle **YOLDA LARINA HALKINA VE DEOLOJ NE GÜVEN** anlayışını kar-şılıamaktadır.

Sayacağımız kavramlar istenilirse daha da çoğaltılabilir. Tarihimizden öğreneceğimiz devrimci kültür içinde bulu-nacak kavramlar sınırsızdır. Fakat temeline inilirse bura-da sayılan kavramlar kültürümüzün omurgasını oluşturu-maktadır. Ayrıca burada gördüğümüz üzere yukarıda say-dığımız nedenlerin her birisi devrimci kültürü yaratan pra-tiklerin sonucu oluşmuş ve birbirinden bağımsız bir şekilde ele alınmayacak nitelikler taşır.

Burada şunu kesin bir dille belirtmek gerekir: Devrimci bir bireyin kolektif içinde çeşitli anlayışlara göre basma-kalıp bir pratikle şekillenmesi devrimci kültürü sahiplen-mek anlamına gelmez. Devrimci kültürü sahiplenmek ko-lektifin bir parçası olan her bireyin farklılıklarını ve renk-lerini devrimci bir eksende mücadeleye olumlu bir biçimde kanalize etme iddiası taşır. İnsanı insan yapan her özelli-ğin bireylerdeki farklı şekillerinin devrimcileştirilmesi an-lamına gelir.

Ve de özetle belirtirsek; devrimci kültürün yarattığı değerler bireyi baskıcı bir yöntemle şekillendirmek üzerine değil, insanı insan yapan değer ve olguların devrimcileş-mesi sonucu bireyi özgürleştiren bir anlam taşır.

DOSYA

Devrimci çizgide sebat et, devrimci çizgiyi yeniden üret!

Yeni demokratik kültürümüz üzerine

Kültürel anlamda yozlaşma nasıl olmaktadır?

Komünist karaktere zarar veren her şeyin kültürel anlamda da bir açıklaması vardır ve komünist karaktere zarar veren her şey kültürel anlamda da yozlaşma demektir. Bu anlamda esas olarak hareketin ideolojik temeline yönelen saldırılara değineceğiz.

Her toplumun ekonomisinin ve siyasetinin ideolojik bir yansıması vardır. Ve kültür, bu yansımayla doğrudan ilgili bir vaziyettir. Yani her sınıfın farklı bir kültürü vardır ve kültür bu anlamıyla üretim araçları karşısındaki konumlanışla şekillenmektedir.

Yarı-feodal sosyal ve ekonomik yapıya sahip Türkiye’de (benzer yapıya sahip her ülkede olduğu gibi) yerli gerici sınıfların emperyalizmle ittifak halinde olması bize kültürün iki kısmının olduğunu açıklar: Bunlardan birisi emperyalizme ait olanı diğeri ise yarı-feodallığe ait olanıdır ve bahsettiğimiz ittifak dâhilinde emperyalizm başı çekmektedir. Bu bize bir tercih yapmayı koşullamaz tersine, ikisini de ortadan kaldırmanın gerekliliğini hatırlatır. Bu çerçevede yeni demokratik kültürü anlatırken Mao yol-

daşın tanımlamasına dikkat çekmek istiyoruz ‘yeni demokratik kültür, geniş kitlelerin proletarya önderliğindeki anti-emperyalist ve anti-feodal kültürüdür’ Mao yoldaşın bu tanımlamasından yola çıkarak önce proletarya önderliğinde yoğunlaşmak gerekir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi her sınıfın farklı bir kültürü var, öyleyse bizim yaratmaya çalıştığımız kültür hangi sınıf(lar)ı ait olmalıdır? Elbette zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayan, en devrimci sınıfa proletaryaya. Bu yoğunlaşmadan sonra anti-emperyalizm ve anti-feodalizmin üzerinde durmalıyız. Çünkü bu durum Türkiye’nin sosyal ve ekonomik karakterinin gerektirdiği Yeni Demokratik Devrim’in bir zorunluluğudur. Yeni demokrasinin kültürü (önderliğinde proletarya olduğundan) sosyalizmin bir unsuru kapsasa da bütünü aynı olamaz. Mao yoldaş, bu durumu açıklarken şöyle diyor: “...bugüne kadarki si-

yasi, ekonomik ve kültürel durum bir bütün olarak alındığında sosyalist değil, yeni demokratiktir. Çünkü bugünkü aşamasında Çin devrimi, henüz kapitalizmi ortadan kaldırmayı amaçlayan bir sosyalist devrim değil, merkezi görevi yabancı emperyalizme ve yerli feodalizme karşı savaşmak olan bir burjuva demokratik devrimdir”. Bunların ardından yakalanması gereken esas halkalardan biri de bu kültürün geniş kitlelerin olmasıdır. Yani yeni demokratik kültür yalnızca belli bir zümreye veya topluma ait değildir. Biz bu kültürü geniş kitlelerin yaşatmasını tasavvur etmekteyiz.

Peki, hâlihazırda vücut bulan kültürümüz, yeni demokratik kültürle ne derece örtüşüyor? Burada da ilk olarak ne derece proletaryaya ait olduğunu sorgulayalım. 40 yılı aşkın bir tarihsel birikim ve bilgiye sahip olan ülkemiz komünist hareketinin tarihi, kuşku duyulamaz ki; yeni demokratik kültürün şekillenmesi anlamında sayısız örneklerle doludur. Kültürümüzü komünist karakterde var eden cesaret, disiplin, ahlak, bağlılık ve sayacağımız daha onlarca niteliğe dair örneğe bu tarih içerisinde sıkça rastlamaktayız. Hatırlanmalı ki; önder yoldaş İbrahim Kaypakkaya sistemden kopuş anlamında tarifsiz bir cesarete ve netliğe sahiptir. Onu bu karakterde var eden ve 40 yıllık miras içinde yaşatıl-

masına sebep olan proletaryanın ideolojik önderliği karşısındaki netliktir. **Ahmet Muharrem Çiçek**’in silahını kırarak düşmana vermemesi anlık bir tepki değildir. Bu da proletaryanın ideolojik önderliği karşısındaki netlik ve sınıf bilincindeki berraklıktır.

Bu tarihsel evrelerde yaşam bulan sayısız örneği unutmamak üzere şimdilik bir kenara koyalım, kültürümüzü komünist karakterde var eden niteliklere göz atalım. Meseleye Proletarya Partisi cephesinden yaklaşacak ilk

olarak yarım asra yaklaşan bir tarihte cesareten bahsetmek gerekir. **Mustafa Suphilerin** katledilmesinin ardından yarım asır geçmişken komünist ideolojinin tohumlarının yeniden Türkiye’ye serpilmesi İbrahim Kaypakkaya’nın cesaretiyle olmuştur. Elbette, bu tek başına cesaretle tarif edilmemelidir. Bu cesaret komünist bilinçte kendini var etmiştir.

Aynı tarihsel dönem için ikinci olarak kararlılıktan bahsetmek gerekir. Bu kararlılık, elbette proletarya ideolojisindeki, komünizmdeki kararlılık olarak anlatılmalıdır. Proletarya Partisi bir bütün olarak tohumlarını Türkiye topraklarına bu minvalde atmış ve bugünlere gelmiştir. Ancak ne var ki; iki dünya görüşünün her ikisi de komünist harekette de kendisini yaşatmaktadır. O nedenle bu noktada kararsızlıklara da şahitlik edilmiştir. Bunlar hareketimizin esasını teşkil etmese de incelenmelidir. Bu inceleme gerekliliği devrimci karakterin temel özelliği ve yeni demokratik kültürün esas halkalarından biridir.

Yeni demokratik kültürde yaşanan yozlaşma mevcut durumda en önemli tartışmalarımızdandır. Toplumdan soyut ve ayrı olmayan komünist hareketin de egemen sistemle belli bir etkilenme pozisyonu vardır ve zaten komünist karakteriyle birlikte buna zıt kimi karakteri de içinde barındırmaktadır. Bu durum zıtların birliği ilkesinden gelmektedir ve bize yozlaşmanın nedenini kavratmaktadır. Ne var ki; komünist hareketi diğer hareketlerden, toplumdan ayırıcı nokta kendisini zıtların mücadelesinde göstermektedir. Bu anlamıyla bu yozlaşma bir yanıyla şaşırtıcı etki yaratmamaktadır. Ancak diğer ve esas yanıyla da mücadele etmenin zorunluluğunu hatırlatmaktadır.

Peki, kültürel anlamda yozlaşma nasıl olmaktadır? Komünist karaktere zarar veren her şeyin kültürel anlamda da bir açıklaması vardır ve komünist karaktere zarar veren her şey kültürel anlamda da yozlaşma demektir. Bu anlamda esas olarak hareketin ideolojik temeline yönelen saldırılara değineceğiz. Hemen uyaralım ki; komünist hareketin ideolojik temelinin tartışılmaması bağlamında bir çabamız yoktur, olamaz. Tersine biz bu temelini geniş kitleler tarafından tartışılmasına uğraşmaktayız. Çabamız, bu ilerletici tartışmaya değil; zarar verme hedefine dikkat çekmektir. Bu zarar verme çabasının öznesini ağırlıklı olarak egemen sistem oluşturmaktadır. En temelden yola çıkarsak komünizmin anti-propagandası bu saldırıları oluşturmaktadır. Sonrasında bu derecelenerek ilerlemektedir. Komünizmin gereksizliği, gerçekleşmesinin mümkün olmaması, mücadele yol ve yöntemlerinin silahlı biçimlerinin reddedilmesi vs. Bunun kültürel anlamdaki karşılığı komünist kimliğin silikleşmesi ve netice olarak da onu var eden her niteliğin silikleşmesidir. Ne de olsa yeni kültür, “hizmet etmeyi amaçladığı yeni siyaset ve ekonominin ideolojik bir yansımasıdır.”

Bu yozlaşmanın onlarca başlık altındaki yüzlerce çeşidinden bahsedebiliriz. Sınıf bilincinin, örgüt bilincinin körelmesi; ikili ilişkilerde yozlaşma, bencillik, sekterlik, disiplinsizlik, sorumluluk almamak, bedel ödemekten çekinmek, sorunlara müdahale etmemek vs. Bunlardan her birini öncelikli olarak kendimiz için daha sonra bütün bir kolektif için tartışmak gerekir. Devrimci faaliyet içerisinde, örgütlü faaliyette yaşadığımız bir dizi sorunun kökeni kültürel anlamda yozlaşmanın bir yansımasıdır. Bu nedenle kültürümüz üzerine yürütülen her tartışma oldukça önemlidir.

Bu anlamda acil ve esaslı gördüğümüz bir husus üzerinde özellikle duracağız. Bu husus benmerkezciliktir. Benmerkezcilik dar bir kapsamda ele alındığında genelde paylaşım noktasında yaşanan sıkıntılar üzerinde durulmaktadır. Ne var ki; benmerkezci düşünme yaşamın her alanına yansiyabilir. **Dergi da ıtmak, afi asmak gibi pratik i lerden tutalım, ikili ili kilere, ele tirilere, özele tiri- lere...** Benmerkezciliğe geçmeden, öncelikle sorgulamamız gereken husus ‘ben’i belirleyen ne olduğudur. Çünkü benmerkezciliği belirleyen, devrimci kaygılarımızla ‘ben’ arasındaki makasın ne derece açık olduğu. Elbette burada kaba bir şekilde ‘biz kendimizi halkımızın mutluluğuna adadık’ gibi bir ‘ajitasyon’ yapmamalıyız. Kaldı ki bu bile kendi içinde aşılammış bir ‘ben’ vurgusunu içermektedir. Yapmamız gereken, örgütlü faaliyet yürütmemize veya daha da ötesinde devrimci kaygılarımızın oluşmasına neden olanları sorgulamaktır. Neden örgütlüyüz? Neden devrim istiyoruz ve bizim buradaki işlevimiz ne? Bu sorulara hangi

cevapları veriyoruz? Bazılarımız ‘biz devrimciler, kendimiz için bir şey istemiyoruz, biz halkın mutluluğunu istiyoruz!’ diyecektir. Bazılarımız daha başka şeyler. Ama cevabımız içerisinde ‘ben’ vurgusuyla ‘kolektif’ vurgusuna özellikle dikkat çekmek gerekir. Çünkü yukarıda da söylediğimiz gibi bu iki vurgu arasındaki makas açıldıkça benmerkezcilik derinleşmektedir.

Benmerkezcili i yalnızca her yerde her eyde kendini gündemle tırme, sürekli kendini tartı turma olarak tarif etmemeliyiz. Bunun yanında kimi tezahürlerine de dikkat etmek gerekir. Bunlardan biri, aslında kendini görünürde hiç gündemleştirmeden ‘suya sabuna dokunmama’ dır. Suya, sabuna dokunulduğu an, yani sorumluluk alındığında, sorunlara müdahale edilmek istendiğinde vs. kendine dair de sorunlar gündemleştirilecek, eleştiriler yapılacak, müdahaleler edilecektir. Sorun eleştiri, müdahale yerine pek de bir şeye dokunmama halidir. Yukarı da söylediğimiz gibi daha farklı tezahürlerde sayılabilecektir. Bu durumun kültürel anlamda bir muhasebesi yapıldığında örgüt, devrim bağlamında yozlaşma, uzaklaşma kaçınılmaz olmaktadır. Ayrıca tahmin etmesi zor değil ki; birçoğumuz için bunun eleştirisi dahi oldukça “korkutucu” gelmektedir. Bu ‘korkutucu’luğ da yine aynı sebebe bağlamalıyız. Kuşkusuz bu eleştiriye cevap verebilmek için cesaret gerekir. Hatırlanmalı ki; komünist hareketin 40 yılı aşkın tarihinde cesaret tek bir an dahi elden bırakılmamıştır.

Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya herkesin Kemalizm’e övgüler yağdırdığı bir dönemde **“Kemalizm fa- izmdir”** demiş, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının koşulsuz şartsız savunulması gerektiğini söylemiştir. Yine mevcut durumda aynı hareket, geçmişiyile yüzleşerek ileriye sıçrama anlamında bir dizi politikanın temellerini atmıştır. Yine ulusal sorun ve kadın sorunu üzerine yürütülen tartışmalar hatırlanmalıdır. Bu özeleştirme cesarettir. Kültürümüzde özeleştirmeden bahsedeceksek, iddiamızın gerçekleşme zemininin burada olduğunu söyleyelim. Ne de olsa özeleştirme veremeyen hiçbir hareketin veya kişinin geleceğe dair planlar yapması gerçekçi değildir.

Yeni demokratik kültürün yeniden üretimi için öncelikle yeni demokratik kültürü tanımladığımız noktalara bakmak gerekiyor. Bu temelini ardından kendimizi ve bütün kolektifi sorgulamalıyız. **Yüzle me cesaretini göstererek her sorun içerisinde payımızı görmeli ve çözümün bir parçası oldu umamız gerekti ini unutmamalıyız.** İddiamızı akıldan çıkarmamalıyız: biz kendimizi dünyayı temellerinden sarsacak bir davaya adadık. Bu davada en önemli silahlarımızdan olan kültürümüzle düşman bildiğimiz her alana yöneleceğiz ama önce kendi içimizdeki düşmana.

Bir ağaç gibi tek ve hür olabilmek için bir orman gibi direniş!

Özgür Gelecek Gazetesi'nin 60. sayısından kısaltılarak alınmıştır.

Taksim Gezi Parkı'nın yıkılarak yerine Toplu Kışlası'nın yeniden inşa edilmesi projeleri üzerine günler öncesinden İstanbul halkı ve demokratik kitle örgütleri Gezi Parkı'nda çadır kurarak nöbet tutmaya başlamıştı. Nöbetlerin kitleselleşmesi üzerine devletin büyüyen kaygısı 31 Mayıs günü bir şafak baskını ile kendini gösterdi. Saldırı sırasında çadırlar parçalandı, birçok kişi başına isabet eden gaz bombası kapsülü nedeniyle yaralı olarak hastaneye kaldırıldı. Saldırı ile beraber direnişe geçen kitle, meydana kolluk güçlerine taş atarak direndi. Alanın koşullarından kaynaklı kitlenin direnişi burada uzun sürmedi ancak kitle Divan Otel'i'nin önüne doğru çekilerek burada oturma eylemi yaptı. Daha sonra binlerce kişi Taksim Meydanı'na doğru yürüyüşe geçerek meydana bir basın açıklaması yapmak istedi.

Basın açıklamasının yapıldığı sırada kolluk güçleri bir kez daha tazyikli su, gaz bombaları ve biber gazları ile kitleye saldırdı. Bu saldırı sırasında da birçok kişi başına isabet eden gaz bombası kapsülleri nedeniyle yaralandı. Sabaha doğru 05.00'de başlayan direniş gece saat 03.00'e kadar devam etti.

Polisin aylardır devam eden saldırılarına karşı başlayan öfke 1 Haziran günü de devam etti. Günün ilk saatleri, gece kadıköy'de toplanan on binlerce kişinin Boğaz köprüsü'nü yürüyerek geçip Beşiktaş'ta polisle çatışmasıyla başladı. 1 Haziran günü sabah erken saatlerde İstiklal Caddesi ve ara sokaklarda toplanan kitle "**Bu daha ba langıç mücadeleye devam**", "Faşizme karşı omuz omuza", "**Hükümet istifa**", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız" sloganlarını atarak İstiklal Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçti. 31 Mayıs'a nazaran daha hazırlıklı olan kitle, kalkanlar ile gaz bombalarından korunurken sağlık emekçileri de sağlık üniformaları ile kitleye ilk yardım uyguladı. Eldivenciler gaz bombalarından kitleyi korurken barikat görevlileri de polis saldırılarını engellemek için barikata malzeme taşıdılar.

Aralarında **Partizan**, **YDG**, **ESP**, Halk Cephesi, **DHF**'nin de

bulduğu kitle ara sokaklarda polis barikatlarını taş yağmuru- na tutarak polisi püskürttü. Eylem sırasında TKP/ML militanları da çeşitli noktalardan polisle şiddetli çatışmalara girdi. Polis bu noktalarda aciz kalırken kitle İstiklal'in hakimiyetini ele geçire- rek Taksim Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Yol boyunca "Ağa- patron devletini yıkacağız, halk iktidarı kuracağız!-TKP/ML", "Halk Ordusu TIKKO, katillerin peşinde" ve "TKP/ML-TIKKO-TMLGB" yazılımaları dikkat çekti.

Çatışmalar Taksim Meydanı'na ilerlediği sırada polis hızlı bir şekilde geri çekilmeye başladı. Polisin geri çekilmesi ile beraber alana akan kitle burada polis araçlarını, zırh panellerini parçaladı. Polis noktalarını ateşe veren kitle Gezi Parkı'na doğru yürü- dü ve buradaki hakimiyeti de sağlayarak yıkımlarda kullanılan iş makinelerini de kullanılamaz hale getirdi. Ele geçirilen polis araçları kitle tarafından parçalanırken çaresiz kalan polis, bir kez daha azgın bir şekilde saldırdı ve gerçek mermi kullandı. Beşik- taş Meydanı'na doğru çekilmek zorunda olan kolluk güçleri, Be- şiktaş'taki Başbakanlık Ofisi önüne kadar kitle tarafından kova- landı. Polisin geri çekilme anonsları ve bölgeyi terk edecekleri- ne dair çağrılarına kitle taşlarla yanıt vermeye devam etti. Çatışmalar Beşiktaş'ta gece geç saatlere kadar sürdü ve polis buradan da kaçarak bölgeyi tamamen terk etti. Çatışmaların ardından yerlerde çok sayıda telsiz, kleş, polis kalkanı, kask, jarjör ve çe- lik yelek vardı. Kitlenin Taksim'deki hakimiyetinden sonra bu- radaki mobese kameraları da kullanılamaz hale getirildi.

ANKARA

* Taksim'deki direnişi selamlamak için yapılan eylem polis saldırısı ile şiddetli çatışmalara dönüşürken, dergimiz yayına ha- zırlanacağı sırada, kitle kararlı bir şekilde direnişi sürdürüyordu. Yüz binlerin kararlı duruşu üzerine, polisler zırhlı araçlarıyla ba- kanlıkların bulunduğu alana çekilmek zorunda kaldı. Polis burada üzerine yürüyen kitleye gaz bombalarıyla saldırdı. Gazdan olu- şan sis bulutuna rağmen alanı terk etmeyen kitle Bakanlık bina- larına yürüdü. Şiddetli çatışmaların yaşandığı Bakanlıklar önün-

de, kitle kurduğu barikatların ardından polisle çatıştı. Bakanlıkları da taş yağmuruna tutan kitleye polis ve jandarma ekipleri plastik ve gerçek mermi ile saldırdı.

* **Tuzlucaıyr:** Aralarında AKA-DER, Halkevleri, TKP, Partizan, YDG, BDSP, Devrimci Proletarya, ESP ve BDP'lilerin de olduğu bini aşkın kişi buradan Kızılay'a yürüyerek devam eden çatışmalara dahil oldu.

* **Kızılay:** Meydanı dört yandan ablukaya alan polisin; önce iki metre, sonra meydanın ortası, Güvenpark, en son da Bakanlıklar'ın hizasına çekilmek zorunda kaldı. Başbakanlık'ı korumak üzere askeriye den takviye alındı. Güvenpark'taki polisler YKM önüne çekilmek zorunda kalırken kitle taşlarla polise yüklendi. Sabah saatlerinden beri zalimleştiğe zalimleşen polis kitleye olan korkusundan kalkanlarını dahi bırakıp kaçmak zorunda kalırken, tam bu sırada bir polis silahıyla ateş etti. Polisin silahlı saldırısı sonucu **Ethem Sarısülük** adlı eylemci vuruldu. Hala hastanede bilinci kapalı olan Sarısülük'ün durumu ciddiyetini koruyor. Ayrıca Emek Gençliği'nden **Mutlu Co ar** da yüzüne isabet eden gaz kapsülüyle ağır yaralandı.

* **Mamak:** Kızılay Meydanı'nda gece saatlerine kadar çatışmalar sürerken, saat 22.30 sularında Mamak'ta toplanan ve aralarında okurlarımızın da olduğu binlerce kişi Kızılay'a doğru yürüyüşe geçti.

ZM R

İçinde HDK ve diğer devrimci yapıların olduğu kitle, Sümerbank'tan Alsancak Liman'a yürüdü. Kitle Kıbrıs Şehitleri Caddesi'ne girdiğinde destek görülmeye değerde. Buradan limana geçen bileşenler, daha sonra internet üzerinden örgütlenen çevreci ve anarşist gruplarla da birleşerek Basmane'ye geçti. Burada AKP Konak ilçe binasına yürüyen kitle polis saldırısı ile karşılaştı. Polisle çatışan kitle, yolu trafiğe kapattı. Aralarında Partizan'ın da olduğu birçok devrimci ve demokratik kurum daha sonra ise Alsancak'a geçerek sloganlarla bekledi. Alsancak Sevinç Pastanesi önünde halaylarla, sloganlarla ve Kardeş Türküler'in ezgileriyle eylemi sürdüren kitleye saat 01.00'den itibaren polis saldırısı başladı. Saldırıya taşlarla, şişelerle karşılık veren kitle gitgide kitleselleşerek çatışmaları büyüttü.

DERS M

* Binlerce Dersimli alanlara çıkarak Taksim direnişini selamladı. Saat 18.00'den yürüyüşün başlayacağı 19.00'a kadar Sanat Sokağı'nda sloganlarla bekleyen kitle oldukça coşkulu ve öf-

keliydi. Tunceli Üniversitesi öğrencileri ise Gazik'te bulunan öğrenci yurdundan Sanat Sokağı'na kadar yürüyüş gerçekleştirdi. Buradaki kitle ile öğrencilerin buluşması sonucu yürüyüş başladı. AKP il binası önüne gelen kitle oturma eylemi yaptı.

* **Pertek:** Partizan'ın da bileşeni olduğu HDK Pertek Meclisi 1 Haziran'da Elazığ-Dersim Karayolunu trafiğe kapatarak oturma eylemi yaptı. Kitle adına yapılan açıklamadan sonra eylem sona erdi.

* **Pulur (Ovacık):** Taksim saldırılarını ve 3. köprüye Yavuz Sultan Selim'in adının verilmesini protesto etmek amaçlı 1 Haziran günü açıklama gerçekleştirildi.

BURSA

Uludağ Üniversitesi öğrencileri üniversite kampüsünden İzmir Bursa yolunu trafiğe kapatarak Küçük Sanayi Metro İstasyonu'na kadar sloganlarla yürüdü. Buradan metroya binerek Fatih Sultan Mehmet Bulvarı'nda gösterilerine devam etti. 1 Haziran günü de Timurtaşpaşa Otobüs Durakları ve Fatih Sultan Bulvarı'ndan olmak üzere iki koldan yürüyen kitle, Kültür Park'ta toplandı.

ARTV N

Otopark önünde toplanan binlerce kişi yağın yağmura al-dırılmadan Taksim direnişini selamladı. Eyleme çevredeki halk da tencere ve tavalarla destek verdi. Yürüyüşün ardından AKP İl Binasında toplanan kitle burada oturma eylemi gerçekleştirdi.

ÇANAKKALE

31 Mayıs günü İskele Meydanı'nda yapılan açıklamanın ardından gece boyunca Halk Bahçesi'nde süren eylem, ertesi gün de kitlesel bir biçimde devam etti. AKP il binası önünde toplanan halk yapılan açıklamanın ardından yürüyüş gerçekleştirdi.

ISPARTA

Isparta Valilik Meydanı'nda biraraya gelen Kolektif, DGH ve TKP'nin düzenlediği eyleme YDG okurları da katıldı. Yüzlerce kişinin AKP Binası önünde "oturma eylemi yapıldı. Burada gece 03.00 sıralarında İstasyon Caddesi'ne inmek isteyen kitleye polis saldırdı.

MERS N

Tarsus: Musalla Köprüsü'nde biraraya gelen halk, yolu trafiğe kapatarak yaklaşık 10 km uzaklıktaki Yarenlik Alanı'na doğru yürüyüşe geçti. Alana yaklaşıldığında kitle Valilik önünü kapatarak buradan açıklamanın yapılacağı alana yürüyüşe geçti.

ANTAKYA

Antakya Emek ve Demokrasi Güçleri Saray Caddesi'nde toplandı ve Uğur Mumcu alanına doğru yürüyüşe geçti. Kitle burada çekim yapan polise müdahale etti. Polis kitleye şuursuzca attığı gaz bombalarıyla ve tazyikli suyla saldırınca çatışmalar büyüdü. Aralarında Partizan'ın da bulunduğu eylemciler alanı üç koldan barikatlarla kapatarak işgal etti. Polis yetersiz kalınca takviye olarak jandarma geldi. Çatışmalar yaklaşık olarak beş saat sürdü. Çok sayıda eylemci ve polis yaralandı. Onlarca kişi gözaltına alındı. Sayıları 10 bini bulan kitle yol keserek gözaltına alınanların serbest bırakılmasını istedi. Yaklaşık 4 saatlik beklemeden sonra gözaltına alınanların bir kısmı serbest bırakıldı.

Sesin Sessizliğe Karışan Çılgılığı GOMİDAS VARTABED

Nice acıya hüznü mutluluğa güzelliklere doğumlara ve ölümlere tanıklık eden Anadolu toprakları; bu kez, 1869 yılında adı Soğomon Soğomonyan olacak ve daha sonra Gomidas Vartabet ismini alacak bir bebeğin doğumuna tanıklık etti. Gomidas, henüz bir yaşındayken annesi Takuhi S.ve 10 yaşındayken de babası Kevork S. hayatını kaybetti. Yetim kalan Gomidas'ın sesi çok güzeldi ve bundan kaynaklı 1881 yılında Erivan yakınlarında bulunan bir Ermeni kilisesinin merkezi konumundaki Etchmiadzin Manastırı'na bu sebepten ötürü götürüldü. Gomidas daha sonra bütün adayları geride bırakarak ve Ruhban Okulu'na girdi. Harika bir müzikal yeteneğe sahip olan Gomidas, herkes tarafından sevilmekteydi ve çevresindeki insanlarda hayranlık yaratıyordu. 1893 yılında Gomidas okulunu bitirerek mezun oldu. Fakat mezun olduğu okuldaki geleneklere göre yeni atanmış olan rahiplere yeni de isim verilmesi gerekiyordu ve onun ismi artık **So omon So omonyanyan** değil **Gomidas/Komitasyan**'tı.

Gomidas, mezun olduğu okulda kendisini epeyce geliştirmiş ve müzikal birikiminin ilk meyveleri olan eserlerini bestelemeye başlamıştı. Çevresindeki insanlar sürekli konservatuvar okumasını istemeleri üzerine sonunda ikna olmuş ve kendisini geliştirmek üzere Berlin'e öğrenim görmek için gitmişti. Gittiği üniversitede Prof. Rschard Schmidt'in gözetiminde çalışmalarını gerçekleştirdi. Tabii bu sırada kilise için bir koro da kurdu ve bu koronun şefliğini de üstlenerek çalışmalarına devam etti. Daha sonra Kaiser F.W üniversitesine giren Gomidas, Berlin'de bir çok panele katılarak Ermeni müziği üzerine bir çok anlatımda bulundu ve Kürt müziği üzerine tez yaparak müzikoloji alanında doktora unvanı aldı. Bu muhteşem insan, Paris'te küçük bir plak doldurdu, dört sesli kilise müziği üzerine çalıştı fakat maddi destek bulamayınca 1899'da Etchmiadzin'e geri döndü. Tabii döndüğünde de boş durmadı ve çok sesli erkek korosunu kurup yönetti.

Müzikal alanda hiçe sayılmayacak işler yapan Gomidas'ın Ermeni müziğine en büyük katkısı etnomüzikoloji alanında oldu. Ermeni halk şarkılarını derlemek için Ermeni halkının yaşadığı alanlara geziye çıktı ve 4000'e yakın Ermenice, Kürtçe, Arapça ve Türkçe halk şarkılarını notaya alarak bugünlere kadar ulaştırdı.

1910 yılında kendisini geliştirmek üzere İstanbul'a yerleşen **Gomidas** burada **Gusan-Kusan** adlı bir koro kurarak yeni yeni besteler yaptı ve birçok yeni müzisyen ile tanışma fırsatını yakaladı. Gusan ile Anadolu'nun birçok yerinde konserler verdi ve gittiği yerlerde büyük bir etki yaratarak kendisinden oldukça fazla söz ettirdi. Gomidas, mütevazı ve nazik kişiliğiyle de insanlarda hayranlık bırakıyordu. Bazı anlatımlara göre köy köy gezer duyduğu ezgileri notaya aktarır çobanlar şarkılarını söylerken o bir köşeye oturur ve hemen notaya almıştı. 1869'da dünyaya gelen Gomidas, iyi bir müzisyen olmuştu. Peki sonra ne mi oldu?

Bir gece kapısı çalındı ve kapıyı açtığında polisler karakola kadar gelip ifade vermesini söyledi. Gomidas üzerini değiştirmek istedi fakat işinin uzun sürmeyeceği ve hemen gelip geri dönebileceği söylenince ev haliyle karakola götürüldü ve tutuklandı. Tabii kimler yok ki içeride Ermeni aydınlar, doktorlar, iş insanları, tiyatrocular... Gomidas, 24 Nisan 1915 günü tutuklanan 250 aydın içerisinde yerini aldı. Daha sonra Çankırı'ya sürgün olacaklar söylendi ve cehenneme doğru yolculukları başladı. Ermeni Soykırımı başlamıştı ve dört bir yanda Ermenilere azgınca saldırılıyor kadın, erkek, yaşlı, genç, çocuk demeden öldürülüyorlardı. Sürgüne gönderilenler aç susuz yollarda ölüme terk ediliyordu. Gomidas'ın doğumuna tanıklık eden Anadolu bu kez nice Gomidas saflığındaki insanların kıymına tanıklık ediyor ve bir kez daha kan doluyordu gözlerine ve kan ağlıyordu çılgınlıklarla karışık. Gomidas sürgün yolunda yaşadığı bir olaydan ötürü sinir krizi geçirmiş ve o andan itibaren tuhaf davranmaya başlamıştı. Bir süre hiç konuşmayan Gomidas, daha sonra gördüğü askerlerin önlerinde gülerek eğiliyor ve onları hürmetle selamlıyordu. Biraz yukarıda başarılarından bahsettiğimiz o müthiş müzikal yeteneğin sahibi artık aklını yitirmiş biri haline gelmişti. Ve acı olan şu ki binlerce derleme yapan, çobanların şarkılarını yazan, korolar kuran Gomidas; bir daha hiç konuşmadı ve bir akıl hastanesine ömrünün son 8 yılını hiç konuşmadan ve çalıp söylemeden geçirip 22 Ekim 1935'te hayatını kaybetti. Daha sonra Ermenistan'da gömüldü.

Faşizmin kanlı ve acımasız yüzü bu kez bir müzisyenin yaşamında karşımıza çıkıyor. Bu bir utançtır ve bu utanca göz yummayıp mücadele etmek boynumuzun borcudur başka Gomidaslar ölmesin diye...

Reyhanlı katliamı ve gençlik üzerindeki etkileri

Reyhanlı katliamının üzerinden az bir zaman geçti. Devlet Reyhanlı'daki katliamı unutturmak için elinden geleni yapıyor. İlk olarak devlet Reyhanlı ile ilgili yayın yasağı uyguladı. Buradaki amaç Reyhanlı katliamının gerçek sonucunu kamuoyundan saklamaktır. Çünkü Reyhanlı katliamı devletin politikalarının çürümüşlüğüne son zamanlardaki en somut göstergesidir. Daha sonra devlet katliamı unutturmak için katliamdan etkilenenlere para dağıtmaya başladı. Söylenenlere göre devlet katliamdan etkilenenlere 7.5 milyon TL dağıttı ve bir o kadarı kadar yolda.

Devlet sanıyor ki para ile kirli politikalarının bir ürünü olan katliamı unutturabilecek. Ancak devletin bu unutturma politikalarına karşın Antakya halkı ve özelde Antakya gençliği katliamı unutmadı.

Devlet bu katliam ile aynı zaman da bir mezhep çatışması da çıkarmak isteyerek halkın bilincini bulandırmayı da amaçlamıştı ancak halk devletin bu oyununu bozuyor.

Yapılan eylemlerde Alevi halkı Sünni halka kardeşlik mesajları veriyor. Çünkü Alevi halkı biliyor ki bugün Reyhanlı'da olan katliam yarın Alevilerin yoğun yaşadığı Armutlu'da ya da Samandağ'da yaşanabilir.

Patlamanın yaşandığı gün kime sorsak suçlunun AKP hükümeti olduğunu söylüyordu ve **“yeter artık buna kar ı bir eyler yapmamız gerekiyor”** diyordu. Savaş son birkaç aydır devletin özel çabasıyla halkın gündeminden düşmüştü. Ancak son Reyhanlı katliamıyla birlikte savaş çok yoğun bir şekilde halkın gündemine tekrardan geldi.

Halkta ve özellikle de halk gençliğinde AKP hükümetine karşı müthiş bir devrimci öfke mevcut. Örneğin; bundan birkaç ay önce savaş halkın gündeminden düştüğü için savaş ile ilgili basın açıklamaları en fazla 50- 60 kişiyle yapılmaktaydı. Ancak şu günlerde savaş gündemiyle ilgili yapılan bütün basın açıklamaları en az 500 kişilik kitlelerle mitinglere dönüşüyor.

Gençliğin bu katliamdan sonra müthiş bir devrimci öfkesi mevcut. Ancak bu öfkeyi doğru hedefe yönlendirecek bir önderlikten yoksunluk somut gerçekliği ve eksikliği oluşturuyor. Kitleye önderlik edebilecek tek güç olan devrimciler gençliğin politikleşmeye başladığı bu dönemde çok eksiklikler yaşıyor. Bu dönemde kitleye şoven milliyetçi duygular pompalayan ulusalcı hareketler devlet tarafından bilinçli bir şekilde ön plana çıkarılıyor. Bu ulusalcı hareketler kitlenin gözünü kapatarak gençliğin öfkesini yanlış hedeflere kaydırıyor. Gençliğin öfkesini kendi şoven politikalarına kanalize ederek bu

öfkeyi boğuyor. Bu politikalar gençliğin üzerinde o kadar etki yapmış ki artık TC bayrağı eylemlerin vazgeçilmezlerinden olmuştur.

Gençliğin öfkesini doğru hedefe yönlendirmek ve gençlik üzerindeki şoven etkiyi kırmak devrimcilerin şu andaki görevlerindedir. Ancak devrimciler bu görevleri yerine getirmek için gerekli adımları henüz yeterince atamamaktadır. Ayrıca Arap halkının diğer bir Arap halkına uyguluyor olduğu Türk şovenizmi de ayrı incelenmesi gereken bir konu ve incelenmesi gereken bir başlığı oluşturuyor.

Katliamın ardından devlette bölgede kurnaz politikalar uygulanmaktadır. Örneğin daha önce her eyleme azgınca saldıran devlet bu zamanlardaki eylemlerde öfkeyi artırmamak ve kitleler gözünde şirin gözüküebilmek için müdahale etmemektedir. Diğer taraftan devlet kitlelerin bilincini bulandırmak için katliamın suçunu faaliyette bulunmayan THKP-C Acilcilerin üzerine atmaktadır.

Devletin gözaltına aldığı failleri araştırdığımızda çoğunun Alevi, apolitik ve kendi halinde insanlar olduğunu görmekteyiz. Devlet Sünni halkın yoğun yaşadığı bir yer olan Reyhanlı'daki katliamın Esad yanlısı olan Aleviler tarafından yapıldığı yalanını Sünni halka inandırmaya çalışmaktadır. Devlet bu şekilde Sünni ve Alevi halkın hedeflerini saptırarak kendisine karşı şu anda var olan ve daha da gelişebilecek toplumsal muhalefeti bastırmak istemektedir.

Devletin bu kirli oyununu bozabilecek tek güç devrimci, demokrat ve ilerici örgütlerdir. Bizlerin şu anda devletin Antakya'da yaymak istediği Sünni-Alevi çatışmasını engelleyerek kitlelerin devrimci öfkesini doğru hedefe yönlendirmemiz en elzem görevimizdir.

Antakya'dan bir YDG'li

Ülkemiz düşünce suçundan dolayı dünyanın en fazla siyasi tutsağını bulunduran bir ülke. Yani düşünmenin yasak olduğu bir ülkede yaşıyoruz. Okuduğın kitap sayısını, kullandığın kalem rengini (kırmızı kalem yasak), izlediğin televizyonun seçimi hapishane idaresi ve adalet bakanlığı tarafından belirliyor. Birçok tutsağın ölüm sınırında olduğu, tutsakların sağlık hakkının gasp edildiği ve tedavinin dahi belirlenen sınırlar içinde yapıldığı bir devlet gerçeği ile karşı karşıyayız.

Hasta tutsakların sağlık sorunları

Birçok hapishane de insanın insansızlaştırılması yani tecrit uygulanmaktadır. F tipi hapishanelerde tek ve üç kişilik koşullarda kalan tutsaklara psikolojik baskı uygulanmaktadır. Tutsaklar yönelik verilen disiplin cezaları ile neredeyse tüm siyasi mahpusların infaz indirimleri yanmış durumda. İşkence ve şiddet ise hapishaneler gerçeği haline dönüşmüş durumda. Özellikle 11 gün verilen keyfi disiplin cezalarının yanı sıra bazı siyasi mahpusların dört yıla varan ziyaret ve mektup yasakları var. “**zsiz i kence, sessiz ölüm**” olarak görülmesi gereken tecrit, hücre hücre bölünmüş olan F Tipi hapishanelerde mahpusları izole ediyor ve yalnızlaştırıyor. Öte yandan “**10 saat sohbet hakkı**” neredeyse hiçbir cezaevinde tam olarak uygulanmıyor. Bazı cezaevlerinde 45 dakikaya kadar düşen sohbet hakkı ile mahpuslar birbirleriyle iletişimden mahrum bırakılıyor. Çoğu hapishanenin kapasitesinden fazla tutsak kalmaktadır. Bazı cezaevlerinde 15 metre karelik koşullarda 30 kişi kalıyor. Sıcak su akmıyor, tutsaklar banyo gereksinimlerine yerine getiremiyorlar. Hastalanan tutsaklar kelepçeli halde tedavi edilmesine engel olunuyor. Hasta/hekim mahremiyeti engellenmiş oluyor. Hasta tutsaklar dışında ölümün kıyısında olan hasta tutsakların daha sağlıklı koşullarda tedavi edilmesi engelleniyor, hayatını bu nedenle kaybeden tutsaklar “**eceliyle**” ölmüş gibi görmezlikten geliniyor. Tutsaklar arasında kalp hastalıkları ve kan-

Hapishanelerde son durum ve değişmeyen gerçeklik

ser gibi ölümcül hastalıkları olanların oranı yüzde 15 civarında. Anlaşılabacağı üzere ülkemiz hapishaneleri ölüm evi gibi.

Yasaklamalar ve Görüş Aramaları

Yukarıda da bahsettiğimiz gibi keyfi uygulamalar ile disiplin ve koşulların verilmesi. Birçok tutsak disiplin cezaları yüzünden görüşleri ve havalandırma hakları ellerinden alınmakta başka koşullarda tutsaklar ile görüşmelerine izin verilmemektedir. Kırmızı kalem yasak, sarı, kırmızı ve yeşil renklerin bulunduğu giysi giymek yasak, kullanım amacı dışında kullanılan eşyalar yasak (örneğin eskiden bir giysinin yerlerinin silinmesi için kullanılması yasak). Kitaplara kota koyulup fazla kitap gönderilmesi yasak. 8 Mart, 1 Mayıs’ın kutlanması yasak. Yani anlaşılacağı üzere yasaklarla dolu bir hapishane gerçeği. Zaten yaşamsal hakkının engellenip tutmak olması yeterli değilmiş gibi birde içerisi içinde bir dizi yasağın sıralandığı koşullar altında yaşıyor tutsaklar. Hapishane idaresinin keyfine göre hapishaneden hapishaneye yasaklar ve engellemelerde farklılık göstermektedir. Tutsaklar ve tutsakların yakınları onur kırıcı aramalar sonrası görüşebiliyorlar. “Çıplak aramalar” (kadınlar cinsel organlarına ve erkekler makatlarına kadar aranıyor) sadece mahkûmlara değil ziyarete gelen ailelere ve yakınlarına da uygulanıyor. Görüşe gelen ziyaretçiler, iç çamaşırlarına kadar çıplak soyularak aranıyor, elle aramalarda kadınların “pedleri” çıkarılıyor, tacize ediliyorlar. Farklı cinsel yönelimi olan mahpuslara yönelik ayrımcılık, devletin erk zihniyetini yansıtmaktadır. Farklı cinsel yönelimleri olan mahkûmlardan rapor isteniyor. Rapor alma sürecinde bu tutsaklar insanlık dışı ve onur kırıcı müdahalelerle karşılaşılıyor. Ayrıca, nakil hakları olmalarına rağmen güvenlik gerekçesi açık cezaevine nakil haklarını kullanamıyorlar.

Bu nedenlerden ötürü yasaklamalarla, sağlık sorunlarıyla, F Tipi hapishanelerde uygulanan izolasyon ve tecrite ve ölüm sınırında olan tutsaklar için mücadele edilmelidir. Devlet tutsakları sessiz ölümlerle yok etmek istemektedir. Bu nedenlerden ötürü F Tipi Hapishaneler tümünden kaldırılması, keyfi uygulamalar ile tutsakların hakkı gasp edilmemesi, ölüm sınırında olan tutsaklar serbest bırakılması, tutsakların sağlık koşulları sağlanması, hasta/hekim mahremiyetine dokunulmaması için mücadele edilmelidir.

**Yaşasın
devrimci
sanat!**

15 Ocak 1902
3 Haziran 1963

NAZIM HİKMET RAN

21 Nisan 1927
2 Haziran 1991

**Sanatın
ateşi sarayları
yakacak!**

AHMED ARİF

İÇERDE

Haberin var mı taş duvar?
Demir kapı, kör pencere,
Yastığım, ranzam, zincirim,
Uğruna ölümlere gidip geldiğim,
Zulamdaki mahzun resim,
Haberin var mı?
Görüşmecim yeşil soğan göndermiş,
Karanfil kokuyor cigaram
Dağlarına bahar gelmiş memleketimin...

www.partimonsiv.net

AHMED ARİF

CİWANÊN DEMOKRATÊN NÛ

Kovara mehane a siyasî bo cîwanan * Hejmar 176 * Pûşper 2013 * Fiyet: 2 TL * ISSN: 1302-7506

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ

KOCAELİ ÜNİVERSİTESİ

İSTANBUL/TAKSİM

İSTANBUL SARIĞAZI

**Bila sond û ehd be em
dê nav û Şanê de bidin
jiyandin!**

BURSA

ÇORUM

İZMİR

DERSİM